



TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI
**Fakulta přírodovědně-humanitní
a pedagogická**



PŘÁVO VE SPORTU
JUDr. Vojtěch Novotný



Liberec 2023

Studijní materiál byl publikován v rámci projektu
Zvýšení kvality vzdělávání na TUL a jeho relevance pro potřeby trhu práce
(reg. č. CZ.02.2.69/0.0/0.0/18_056/0013333)



EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání



Recenzent: Mgr. Jiří Kubíček

Autor: JUDr. Vojtěch Novotný

© Vojtěch Novotný
Technická univerzita v Liberci, 2023.

ISBN 978-80-7494-670-7



Právo ve sportu

Vojtěch Novotný

§

§

Obsah

Úvod	6
1 Základní pojmy, dělení a prameny práva	7
1.1 Pojem práva	7
1.2 Subjekty práva – osoby	7
1.3 Základní dělení práva	8
1.4 Prameny práva v ČR	10
1.5 Základní složky moci	18
2 Právo ve sportu	26
2.1 Prameny sportovního práva	26
2.2 Právní postavení sportovce	31
3 Právní forma sportovních organizací	36
3.1 Obchodní korporace	37
3.2 Spolek	38
4 Řešení právních a jiných sporů ve sportu	42
5 Smlouvy ve sportu	45
6 Právní základy organizace sportovních akcí	49
7 Odpovědnost sportovců za úrazy	52
8 Antidopingové právo	55
8.1 Doping v mezinárodním právu	55
8.2 Antidopingové instituce	56
8.3 Antidopingové právo v České republice	57
8.4 Proces dokazování dopingu	63
8.5 Disciplinární řízení ve věcech porušení antidopingových pravidel	64
8.6 Sankce	65
9 Závěr	66
10 Seznam literatury	67



Úvod

Vážení čtenáři,

publikace je studijní podporou předmětu Právo ve sportu ve studijním programu Sport se zaměřením na zdravý životní styl na Katedře tělesné výchovy a sportu Fakulty přírodovědně-humanitní a pedagogické Technické univerzity v Liberci, kde auto již čtvrtým rokem přednáší. Publikace nemá být odbornou vědeckou publikací, ale základní pomůckou pro zdolání předmětu Právo ve sportu. Při tvorbě panovala snaha nelehkou problematiku práva ve sportu shrnout co nejjednodušším způsobem do přijatelně dlouhého obsahu. Některé informace mohou být zjednodušené, avšak zastávám názor, že je lepší méně obsáhlá učebnice, kterou si alespoň někdo přečte než sáhodlouhá publikace, kterou každý pouze obdivuje.

Pokud by se čtenář chtěl problematikou sportovního práva zabývat do hloubky, je možné odkázat na publikace některých českých odborníků.

Z aktuálních děl lze zmínit například:

- Základy sportovního práva (kolektivu autorů: Martin Maisner, Petr Doubrava, Jiří Janák, Barbora Vlachová, Michaela Dombrovská)
- Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí (Helena Jurka)
- Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy (Hynek Růžička)

Ze starších publikací pak lze odkázat na:

- Civilní odpovědnost sportovců za sportovní úrazy (Michal Králík)
- Sportovní právo (Jan Kuklík a kolektiv)
- Sport a právo (Jiří Kubíček)
- Sport a (nejen) pracovní právo (Jan Pichrt)

Vojtěch Novotný



1 Základní pojmy, dělení a prameny práva

1.1 Pojem práva

Obsah pojmu „právo“ nelze příliš přesně formulovat. Právní teorie mluví o nutnosti definovat jej ve všech jeho rovinách.¹ Právním teoretikům a vědcům v oblasti práva je pak třeba přenechat sáhodlouhé diskuse o tom v jakých rovinách a jak tento pojem určit. Pro účely práva ve sportu však postačí, že se jedná o soubor pravidel chování, která jsou uznávána státem.

1.2 Subjekty práva – osoby

Subjekty práva, respektive osoby, jsou ti, na které právo dopadá, tedy takové osoby, které se souborem pravidel a chování musí řídit. Základní vlastností osob je právní osobnost, což je způsobilost mít v mezích právního řádu práva a povinnosti.² Osoby pak dělíme na fyzické osoby a právnické osoby.

Fyzické osoby jsou lidé a právo s nimi až na výjimky počítá od narození až do smrti. Výjimkou je potom tzv. nasciturus, tedy již počaté, avšak dosud nenarozené dítě. Slovy zákona „*Na počaté dítě se hledí jako na již narozené, pokud to vyhovuje jeho zájmům. Má se za to, že se dítě narodilo živé. Nenarodí-li se však živé, hledí se na ně, jako by nikdy nebylo.*“³ Tato právní fikce je pak důležitá zejména v dědickém právu. Z hlediska fyzických osob je důležitý ještě pojem „svéprávnost“. Svéprávnost je

¹ GERLOCH, Aleš. *Teorie práva. 7. aktualizované vydání*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2017. Právnícké učebnice (Aleš Čeněk). ISBN 978-80-7380-652-1. str. 19

² § 15 odst. 1 zákona č. 89/2021 Sb., občanského zákoníku

³ § 25 zákona č. 89/2021 Sb., občanského zákoníku

způsobilost nabývat pro sebe vlastním právním jednáním práva a zavazovat se k povinnostem (právně jednat).⁴ Člověk se pak plně svéprávným stává zletilostí (dovršením 18. roku věku), případně přiznáním svéprávnosti soudem (pokud to není z vážných důvodů v zájmu nezletilého, pak je zde nutnost dovršení 16 let, osvědčení schopnosti sám se živit a obstarat si své záležitosti a souhlas zákonného zástupce) či uzavřením manželství.⁵ Do nabytí plné svéprávnosti se má za to, že takový nezletilý je způsobilý k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku. Dítě, kterému je 14 let tak může bez problému nakupovat potraviny, avšak nemůže si vzít hypoteční úvěr.

Právnícké osoby jsou organizované útvary, o kterých zákon stanoví, že mají právní osobnost, nebo jejichž právní osobnost zákon uzná.⁶ Právnícké osoby jsou tedy určité fiktivní útvary, kterým je přiznána právní osobnost. Byť tedy hmatatelně právnícká osoba neexistuje, je třeba s ní v právu počítat jelikož má práva a povinnosti.

Občanský zákoník dělí právnícké osoby na korporace, fundace a ústav. Korporace jsou tvořeny společenstvím osob (to neznámá, že nemohou vlastnit majetek), příkladem jsou obchodní korporace jako například akciové společnosti nebo společnosti s ručením omezeným. Fundace jsou tvořeny majetkem vyčleněným k určitému účelu a příkladem jsou nadace a nadační fondy. Ústav je potom právnícká osoba ustavená za účelem provozování činnosti užitečné společensky nebo hospodářsky s využitím osobní a majetkové složky.

1.3 Základní dělení práva

Mimo jiné lze právo dělit na veřejné a soukromé. Pro veřejné právo je charakteristické, že na jedné straně vystupuje orgán veřejné moci (například stát nebo obec). Z této skutečnosti pak plyne další znak veřejného práva a sice nerovné postavení subjektů (stát nebo samosprávný celek může například ukládat sankce, což fyzická osoba

⁴ § 15 odst. 2 zákona č. 89/2021 Sb., občanského zákoníku

⁵ § 30 a 37 zákona č. 89/2021 Sb., občanského zákoníku

⁶ § 20 odst. 1 zákona č. 89/2021 Sb., občanského zákoníku

nemůže. Pro veřejné právo jsou pak typické tzv. kogentní normy. Kogentní právní normy jsou normy určující pravidla, od kterých se nelze odchýlit. Vše lze shrnout na příkladu vraždy. Trestného činu vraždy se dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí.⁷ Případného pachatele bude za vraždu trestat stát, prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení, tedy policie, státního zastupitelství a soudu. Postavení pachatele jakožto fyzické osoby a státu jakožto subjektu, který má zájem na jeho potrestání není rovné. Stejně tak si stát a pachatel trestného činu vraždy nemohou domluvit, že za vraždu budou považovat jiné jednání, než jaké je uvedeno v zákoně. Z jednotlivých odvětví práva lze k veřejnému právu řadit například ústavní právo, správní právo nebo trestní právo.

Naopak pro soukromé právo je typická rovnost subjektů, což však neznamená, že orgány veřejné moci nemohou vystupovat v soukromoprávních vztazích. Například pokud bude stát dobrovolně odkupovat majetek od fyzické osoby, půjde o kupní smlouvu a soukromé právo. Pokud půjde o nedobrovolný odkup, konkrétně o vyvlastnění, bude se jednat právní jednání na základě zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění) a půjde o veřejné právo (nerovnost subjektů, kogentní normy). Z naznačeného případu tedy plyne dobrovolnost právních vztahů jakožto další znak soukromého práva. Konečně je pak soukromé právo charakterizováno tzv. dispozitivními právními normami. Dispozitivní právní normy jsou takové, od kterých se lze odchýlit domluvou zúčastněných stran. Příkladem může být kupní smlouva, kdy neplyne-li ze smlouvy nebo zvyklostí něco jiného, jsou prodávající a kupující zavázáni splnit své povinnosti současně.⁸ Dispozitivní právní norma tedy určuje pravidla tam, kde nejsou domluvena odlišně. Z jednotlivých odvětví práva lze k soukromému právu řadit například občanské nebo obchodní právo.

Je třeba uvést, že hranice mezi soukromým a veřejným právem není tlustá čára a někdy není zcela jednoznačně určitelné, zda se jedná o veřejné nebo soukromé právo případně se tato odvětví prolínají.

⁷ § 140 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku

⁸ § 2079 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

1.4 Prameny práva v ČR

Mezi základní prameny práva lze zařadit právní předpisy ČR, právní předpisy Evropské unie, mezinárodní smlouvy, soudní rozhodnutí a obecné právní zásady.

1.4.1 Právní předpisy

Právní předpisy lze nadále dělit na:

1. ústavní zákony
2. zákony a zákonná opatření senátu
3. nařízení vlády
4. vyhlášky ministerstev
5. obecně závazné vyhlášky krajů a obcí
6. nařízení krajů a obcí

Ústavní zákony

Ústavní zákony tvoří takzvaný ústavní pořádek, což je zejména Ústava, Listina základních práv a svobod a další ústavní zákony, jako například Ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, Ústavní zákon č. 347/1997 Sb. o vytvoření vyšších územních samosprávných celků a o změně ústavního zákona České národní rady č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky a jiné.⁹ Ústavní zákon se od normálního zákona liší tím, že má nejvyšší právní sílu. To znamená, že obyčejný zákon či jiný právní předpis musí být v souladu s ústavními zákony a pokud není, je to důvodem k jeho zrušení. S ohledem na to, že se jedná o právní předpisy nejvyšší právní síly, je také nejtěžší takové předpisy přijímat. K jejich přijetí je potřeba souhlasu 3/5 všech poslanců a 3/5 přítomných senátorů.

⁹ blíže viz čl. 112 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

Zákony

Nejpoužívanějším a také nejznámějším právním předpisem je zákon. Jedná se o právní předpis obecně závazný (obecně má platit všude a pro všechny). Příkladem zákona je například zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník nebo zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Zákony pak upravují v podstatě většinu oblastí lidského života.

Nařízení vlády

K provedení zákona a v jeho mezích je vláda oprávněna vydávat nařízení.¹⁰ Vláda má tedy k vydávání nařízení k provedení zákona a v jeho mezích tzv. generální zmocnění, obsažené v Ústavě a není třeba, aby byla zmocňována každým zákonem zvlášť. To znamená, že aby vláda mohla vydat nařízení, není třeba, aby v zákoně bylo výslovně uvedeno například, že vláda vydá k upřesnění určité specifické problematiky nařízení, byť to tak v zákonech někdy uvedeno je. Nařízením vlády jsou pak upravovány povětšinou drobnější problémy (různé seznamy či podrobnosti), kdy přijetí nařízení samotnou vládou je mnohem snazší a rychlejší proces, umožňující pružněji reagovat, než přijetí zákona celým zákonodárným procesem. Mezi nařízení pak patří například nařízení vlády č. 302/2021 Sb., o oceněních udělovaných Národní sportovní agenturou nebo nařízení vlády č. 86/2011 Sb., o technických požadavcích na hračky. Zjednodušeně řečeno a v ideálním případě by měl být zákon jakousi pevnou neměnnou kostrou a nařízení vlády podrobnou úpravou často se měnících věcí.

Vyhlášky ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy

Oproti nařízení vlády se vyhlášky ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy liší tím, že k jejich vydání je třeba konkrétní zmocnění v zákoně, který provádí.

Například zákon č. 115/2001 Sb v § 3e odst. 4, který se zabývá rejstříkem stanoví, že podrobnosti rozsahu dalších údajů o sportovní organizaci podle odstavce 2 a způsob jejich zápisu stanoví Agentura

¹⁰ čl. 78 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

vyhláškou. Touto vyhláškou je pak vyhláška č. 373/2020 Sb., o stanovení rozsahu údajů a způsobu jejich zápisu do rejstříku vedeného podle zákona o podpoře sportu, kterou vydala právě Národní sportovní agentura (jakožto ústřední orgán státní správy). Stejně jako u nařízení vlády se pak v případě vyhlášek upravují povětšinou drobnější problémy vyžadující častější aktualizaci. Jak nařízení vlády, tak vyhlášky ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy jsou podzákoné předpisy a nesmí být v rozporu se zákonem. V opačném případě by to byl důvod k jejich zrušení.

Obecně závazné vyhlášky krajů a obcí

Obce a kraje, resp. jejich zastupitelstva mohou v mezích své působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky.¹¹ Jedná se opět o zmocnění v ústavě a obce a kraje k vydávání obecně závazných vyhlášek již další zmocnění nepotřebují. Důležitou podmínkou je skutečnost, že se musí jednat o tzv. samostatnou působnost obce nebo kraje. Jinými slovy jde o záležitosti, které si obec nebo kraj v rámci své samosprávné činnosti spravuje sama a nikoliv pro stát. Do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon.¹² Jako příklad lze uvést obecně závaznou vyhlášku statutárního města Liberec č. 3/2019 o místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů.¹³ Dále obecně závazné vyhlášky upravují například poplatky ze psů, užívání veřejného prostranství apod. Obecně závazné vyhlášky pak

¹¹ čl. 104 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

¹² § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích, u krajů § 14 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích

¹³ Obecně závazná vyhláška statutárního města Liberec č. 3/2019 [cit. 10.3.2022]. Dostupné na: <https://www.liberec.cz/cz/obcan/urad/vyhlasiky-narizeni/vyhlasiky/ozv-sml-c-3-2019-mistnim-poplatku-za-provoz-systemu-shromazdovani-sberu-prepravy-trideni-vyuzivani-odstranovani-komun.html>

narozdíl od předchozích právních předpisů platí vždy pouze na území předmětné obce nebo kraje. Obecně závazné vyhlášky pak schvaluje zastupitelstvo obce nebo kraje.

Nařízení krajů a obcí

Pokud se nejedná o samostatnou působnost krajů a obcí, nevydávají tyto obecně závazné vyhlášky, ale nařízení. Jedná se o působnost přenesenou, kdy obce nebo kraje vykonávají určitou činnost pro stát. K vydání takového nařízení se vyžaduje zákonné zmocnění. Příkladem může být Nařízení statutárního města Liberec č. 2/2020 o stání silničních motorových vozidel na vymezených místních komunikacích ve městě Liberci¹⁴, které je vydáváno na základě § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Nařízení pak schvaluje rada obce nebo kraje.

1.4.2 Právní předpisy Evropské unie

Mezi základní právní předpisy Evropské unie patří smlouvy Evropské unie, nařízení a směrnice. Smlouvy Evropské unie jsou tzv. primárním právem Evropské unie a poskytují jakýsi rámec pro fungování celé Evropské unie. Smlouvy Evropské unie jsou ze své podstaty mezinárodními smlouvami mezi členskými státy, kdy tyto státy se dohodli na vzniku Evropské unie a na pravidlech jejího fungování. Skutečnost, že Evropská unie jako samostatná organizace pak vydává své vlastní předpisy (nařízení a směrnice) je těmito smlouvami předpokládána a jsou zde stanovena pravidla pro přijímání takových předpisů. Základními smlouvami Evropské unie jsou Smlouva o Evropské unii a Smlouva o fungování Evropské unie.

Nařízení Evropské unie lze přirovnat k evropskému zákonu. Nařízení je závazné pro všechny země EU a je účinné aniž by bylo třeba k jeho provedení přijmout nějaký předpis na úrovni vnitrostátního

¹⁴ Nařízení statutárního města Liberec č. 2/2020 [cit. 10.3.2022]. Dostupné na: <https://www.liberec.cz/cz/obcan/urad/vyhlasiky-narizeni/narizeni/cislo-2-2020-narizeni-statutarniho-mesta-liberec-stani-silnicnich-motorovych-vozidel-vymezenych-mistnich-komunikacich-v.html>

práva (například zákon). Naopak směrnice Evropské unie stanovuje, jakého cíle mají členské státy dosáhnout a ponechává na nich, jakým způsobem tak budou činit. Příkladem nařízení je dnes poměrně často skloňované Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), tzv. GDPR z anglického General Data Protection Regulation. Příkladem směrnice je pak Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2013/53/EU ze dne 20. listopadu 2013 o rekreačních plavidlech a vodních skútrech a o zrušení směrnice 94/25/ES, kdy v této směrnici jsou uvedena základní pravidla a požadavky pro rekreační pravidla a je ponecháno na členských státech, jak tato pravidla budou vynuovat.

Mezi právní předpisy Evropské unie pak lze řadit také doporučení a stanoviska, avšak ta nejsou právně závazná.

1.4.3 Mezinárodní smlouvy

Mezinárodní smlouvy jsou dohody mezi jednotlivými státy, případně mezinárodními organizacemi. Takové dohody pak mohou zakládat, měnit nebo rušit povinnosti smluvních stran, tedy států případně mezinárodních organizací. U mezinárodních smluv a u mezinárodního práva může být problémem vymahatelnost, zatímco na vnitrostátní úrovni může být právo vymáháno institucemi k tomu státem určenými a v nejzazším případě může stát své občany k respektování pravidel donutit represí a silou (typicky prostřednictvím policie) u mezinárodního práva toto není možné, neboť nic jako mezinárodní policie neexistuje a konflikty vyplývající z mezinárodního práva je možné (pokud selžou jiné cesty, například diplomacie, případně se státy odmítnou přizpůsobit rozhodnutí mezinárodního soudu) řešit pouze vojensky a zde není rozhodující, jaký stát je v právu, ale jaký stát disponuje větší vojenskou silou.

Mezinárodní smlouvy však nemusí zavazovat pouze státy navzájem jako celky, ale i občany jednotlivých států. V České republice potom platí, že vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí

právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.¹⁵ Pravidla stanovená mezinárodními smlouvami, jsou tedy za splnění podmínek uvedených výše, nadřazena zákonům České republiky.

1.4.4 Soudní rozhodnutí

Soudní rozhodnutí neboli judikatura nejsou v kontinentálním právním systému formálně pramenem práva. Ve skutečnosti je však za prameny práva můžeme považovat. Právní předpisy totiž zdaleka nepamatují na všechny situace, které mohou v životě nastat. S ohledem na tuto skutečnost může být například výklad nějakého pojmu nebo interpretace nějakého pravidla poměrně nejasnou záležitostí. Pokud je na takovém problému postaven některý soudní spor, je na soudech, aby zaujaly nějaké stanovisko a spor rozhodly. Zaujaté stanovisko je pak sice závazné pouze v konkrétním soudním sporu, avšak je předpoklad, že soudy budou v obdobném sporu rozhodovat stejným způsobem. V tomto ohledu je možné si nastudovat předchozí soudní rozhodnutí, kde soud vyložil nějaký pojem nebo uvedl, jak si vykládá to které konkrétní znění zákona. Z takového rozhodnutí je pak možné vycházet a je běžné, že při soudním sporu se dřívějšími rozhodnutími soudů argumentuje. Nejdůležitější roli v tomto ohledu plní Nejvyšší soud a Ústavní soud, a to zejména proto, že stojí na vrcholu soudní soustavy a je předpoklad, že soudy nižšího stupně budou jejich rozhodnutí respektovat. Všechna rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu jsou pak v anonymizované podobě zveřejňována na jejich webových stránkách.¹⁶ Nejvyšší soud pak považuje některá svá rozhodnutí za opravdu důležitá a taková pak vydává ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu.¹⁷ Stejně tak Ústavní soud vydává Sbírku nálezů a usnesení Ústavního soudu.¹⁸ Některé nálezy Ústavního soudu

¹⁵ čl. 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

¹⁶ Nejvyšší soud viz https://www.nsoud.cz/Judikatura/ns_web.nsf/WebSpreadSearch, Ústavní soud viz <https://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>

¹⁷ <https://sbirka.nsoud.cz/cz/o-sbirce.c-2.html>

¹⁸ <https://www.usoud.cz/sbirka-nalezu-a-usneseni-us>

se pak zveřejňují ve Sbírce zákonů České republiky a v tomto ohledu je možné je za pramen práva považovat i formálně.¹⁹

Příkladem judikatury jako pramene práva, může být například rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 110/2021, kde se projednávala mimo jiné krádež bonbonů z čerpací stanice pachatelem recidivistou. Za normálních okolností by se jednalo o trestný čin krádeže podle § 205 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, avšak celá událost se odehrála za situace, kdy byl na území České republiky vyhlášen nouzový stav, a to v důsledku epidemie koronaviru SARS CoV-2 způsobujícího nemoc COVID-19. Spor byl o tom, zda lze na uvedené jednání aplikovat přísnější ustanovení trestního zákoníku, a sice § 205 odst. 4 písm. b), tedy že pachatel čin spáchal za jiné události vážně ohrožující život nebo zdraví lidí, kdy při použití takového ustanovení je pachatel ohrožen uložením mnohem vyššího trestu. Nejvyšší soud se pak vyjádřil v tom ohledu, že pokud má být pachateli uložen trest podle přísnějšího ustanovení zákona je třeba, aby jeho jednání mělo věcnou souvislost s epidemií.

„Takový vztah bude dán zejména tehdy, usnadnila-li zmíněná událost (nebo omezení či jiná opatření přijatá v jejím důsledku) spáchání trestného činu pachateli či se jinak významněji projevila v jeho prospěch, anebo pokud se spáchaný čin týkal konkrétních předmětů, které mají zvláštní důležitost pro řešení dané události, a proto zasluhují zvýšenou ochranu i trestním právem (např. krádeže většího množství respirátorů, dezinfekčních prostředků, zdravotnických potřeb apod. v případě zvládnutí pandemie způsobené virovým onemocněním).“²⁰

V uvedeném případě se jednalo o běžnou krádež bonbonu, která souvislost s epidemií neměla. Významné však je, že od uveřejnění tohoto rozhodnutí bylo možné přesněji stanovit, co je krádeží za jiné události vážně ohrožující život nebo zdraví lidí a co nikoliv.

¹⁹ Jedná se zejména o nálezy Ústavního soudu, které zrušují zákon nebo jiný právní předpis a další uvedené v § 57 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu

²⁰ rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 3. 2021, sp. zn. 15 Tdo 110/2021

1.4.5 Obecné právní zásady

Obecné právní zásady jsou určitá základní pravidla, na kterých je postaven právní řád České republiky či jeho jednotlivá odvětví. Povětšinou se nejedná o žádná konkrétní pravidla, ale pouze o obecné principy, ze kterých pak konkrétní pravidla vycházejí a které mohou být nápomocné zejména při výkladu takových pravidel. Obecné právní zásady mohou být psané, ale i nepsané.

Příkladem mohou být: Smlouvy se mají plnit. Neznalost zákona neomlouvá. Nikomu neškodit. Zákaz retroaktivity (zákony nepůsobí zpětně).

Kde hledat prameny práva

Databází právních předpisů je nepřehledné množství, od systému pro profesionály jakými jsou například beck-online²¹, ASPI²² či CODEXIS²³, které nejlépe fungují v placené verzi, po různé webové stránky, které jsou zdarma, avšak jejich úroveň není příliš vysoká. Z webových stránek, které jsou zdarma lze doporučit následující.

Právní předpisy

- <https://www.zakonyprolidi.cz> (přímo na stránce jsou pak přehledné návody, kde je prostřednictvím videa vysvětleno, jak databázi používat, viz <https://www.zakonyprolidi.cz/blog/video-navody>)

Právní předpisy Evropské unie

- <https://eur-lex.europa.eu>

Mezinárodní smlouvy

- <https://www.zakonyprolidi.cz>

Rozhodnutí Nejvyššího soudu

- https://www.nsoud.cz/Judikatura/ns_web.nsf/WebSpreadSearch

Rozhodnutí Ústavního soudu

- <https://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>

²¹ <https://www.beck-online.cz>

²² <https://www.aspi.cz>

²³ <https://codexis.cz>

1.5 Základní složky moci

V tomto ohledu lze vycházet z jednotlivých hlav Ústavy ČR, kde jsou tyto základní složky moci upraveny. Jedná se o moc zákonodárnou, moc výkonnou a moc soudní. Trochu stranou, mimo základní složky moci pak stojí Nejvyšší kontrolní úřad, Česká národní banka a územní samospráva, kdy tyto vykazují určitou míru samostatnosti a nejsou přímo podřízeny žádné ze základních složek moci.

1.5.1 Moc zákonodárná

Zákonodárná moc v České republice náleží Parlamentu. Parlament se skládá ze 2 komor, a sice poslanecké sněmovny a senátu. Poslanecká sněmovna je taktéž nazývána dolní komorou, senát je nazýván horní komorou. Hlavní funkcí Parlamentu České republiky je přijímat zákony.

Poslanecká sněmovna se skládá z 200 poslanců, kteří jsou voleni na 4 roky. Předpokladem pro to, aby mohl být člověk zvolen do poslanecké sněmovny je věk 21 let a státní občanství České republiky. Aby byla poslanecká sněmovna usnášeníschopná je třeba, aby byla přítomna alespoň 1/3 poslanců, tedy 67. K přijetí rozhodnutí je nutné, aby pro hlasovala alespoň 1/2 přítomných poslanců. Poslanecká sněmovna pro své fungování zřizuje výbory a komise.

Senát se skládá z 81 senátorů, kteří jsou voleni na 6 let. Každé 2 roky je obměňována 1/3 senátu. Aby byl senát usnášeníschopný je nezbytné, aby byla přítomna alespoň 1/3 senátorů, tedy 27. K přijetí rozhodnutí je třeba, aby pro hlasovala alespoň 1/2 přítomných senátorů. Senát pro své fungování zřizuje výbory a komise.²⁴ Přijetí zákona neboli legislativní proces lze ilustrovat na Obrázku 1.²⁵

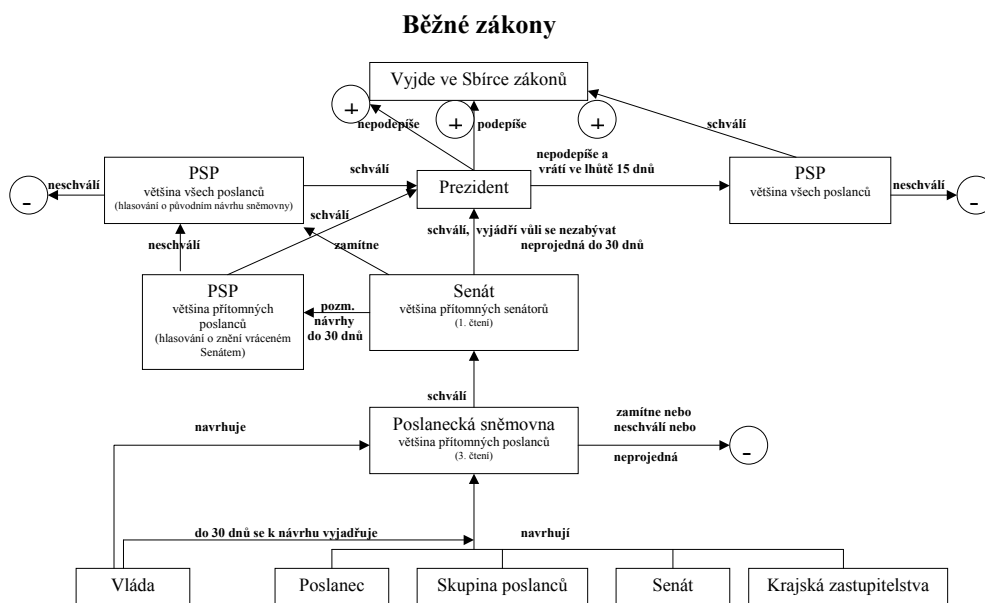
Možnost navrhnout k přijetí zákony, tedy takzvanou zákonodárnou iniciativu mají vláda, poslanec, skupina poslanců, senát a krajská zastupitelstva.²⁶ Pokud návrh nepodá sama vláda, má právo se

²⁴ čl. 15 a následující ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

²⁵ [cit. 10.4.2022]. Dostupné na: https://www.psp.cz/kps/pi/gi/schema_bezne_zakony.pdf

²⁶ čl. 42 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

k němu do 30 dnů vyjádřit, pokud tak neučiní platí, že se vyjádřila kladně. Poslanecká sněmovna pak návrh zákona projednává ve 3 čteních a může jej schválit nebo zamítnout. Pokud návrh zákona schválí, postoupí jej senátu. Senát může návrh zákona schválit, zamítnout nebo jej vrátit poslanecké sněmovně s pozměňovacími návrhy. Pokud jej vrátí s pozměňovacími návrhy musí tyto pozměňovací návrhy poslanecká sněmovna schválit většinou přítomných poslanců. Pokud senát návrh zákona zamítne, může jej poslanecká sněmovna takzvaně přehlasovat, a to většinou všech poslanců. Pokud senát návrh zákona schválí, postoupí jej prezidentovi. Prezident může zákon buď podepsat nebo nepodepsat, což má stejný následek, a sice že zákon vyjde ve Sbírce zákonů. Druhou možností je, že prezident zákon nepodepíše a vrátí jej poslanecké sněmovně, a to ve lhůtě 15 dnů (tzv. prezidentské veto). Poslanecká sněmovna pak může prezidenta přehlasovat většinou všech poslanců.



Obrázek 1: Schéma legislativního procesu
(zdroj: <https://www.psp.cz/sqw/hp.sqw?k=173>)

Pokud návrh zákona úspěšně projde legislativním procesem, je takový zákon vyhlášen ve sbírce zákonů. Vyhlášením zákona ve Sbírce zákonů České republiky vstupuje zákon v platnost. V samotném zákoně je pak stanoveno datum účinnosti, které označuje datum, od kdy je třeba se zákonem řídit. Doba mezi platností a účinností zákona slouží k tomu, aby se každý mohl s nově platným zákonem seznámit dříve, než pravidla v něm stanovená budou vymahatelná. Tato doba se nazývá legisvakanční lhůta. Například zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník byl platný od 9. 2. 2009, avšak účinný byl až od 1. 1. 2010.

1.5.2 Moc výkonná

Výkonná moc v České republice přísluší Prezidentu republiky a Vládě. Prezidentem se může stát občan České republiky, který je volitelný do Senátu (občanství ČR a 40 let věku).²⁷ Aby taková osoba mohla kandidovat musí být jeho kandidatura podpořena podpisy 50 000 občanů, případně 20 poslanců nebo 10 senátorů. Prezident je volen na dobu 5 let. Volba prezidenta může mít 1 nebo 2 kola. Pokud v 1. kole jeden z kandidátů obdrží nadpoloviční většinu platných hlasů, je zvolen. Pokud nikdo takový není, postupují do 2. kola 2 kandidáti s nejvyšším počtem hlasů. Prezidentem se pak stává ten, který ve 2. kole obdržel nejvyšší počet platných hlasů.²⁸

Základní pravomoci prezidenta lze rozdělit na 2 skupiny, a to pravomoci s kontrasignací a bez kontrasignace. Kontrasignací se rozumí spolupodpis předsedy vlády. V praxi to znamená, že pokud chce prezident vykonat některou z pravomocí, která vyžaduje kontrasignaci, například jmenovat soudce, je třeba aby s tímto souhlasil i předseda vlády a takový akt podepsal. Naopak pokud bude prezident chtít vykonat některou z pravomocí, která kontrasignaci nevyžaduje, například jmenovat člena Bankovní rady České národní banky, může tak učinit sám. Jednotlivé pravomoci prezidenta bez kontrasignace jsou vyčteny v čl. 62 Ústavy České republiky a jedná se například o podepisování zákonů, svolání zasedání Poslanecké sněmovny nebo jmenování předsedy vlády. Naopak pravomoci prezidenta

²⁷ čl. 57 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

²⁸ čl. 56 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

s kontrasignací jsou uvedeny v čl. 63 Ústavy České republiky a jedná se například o jmenování a povyšování generálů, udělování státních vyznamenání nebo udělování amnestie.

Zajímavou skutečností je, že prezidenta republiky nelze po dobu výkonu jeho funkce zadržet, trestně stíhat ani stíhat pro přestupek nebo jiný správní delikt. Takový postup je možný až když prezident ve funkci skončí.²⁹ Jediným způsobem jak postihnout prezidenta je ústavní žaloba proti prezidentu republiky, kterou podává Senát se souhlasem Poslanecké sněmovny, a to pro velezradu nebo hrubé porušení ústavy. Velezradou se pak rozumí jednání prezidenta republiky směřující proti svrchovanosti a celistvosti republiky, jakož i proti jejímu demokratickému řádu. O žalobě rozhoduje Ústavní soud a sankcí je ztráta prezidentského úřadu a způsobilost jej znovu nabýt.³⁰ Od velezrady, která je ústavním deliktem a může se jí dopustit pouze prezident je třeba odlišovat vlastizradu, která je trestným činem a může se jí dopustit kdokoliv, kdo v úmyslu rozvrátit ústavní zřízení, územní celistvost nebo obranyschopnost České republiky anebo zničit její samostatnost se účastní násilných akcí proti České republice nebo jejím orgánům.³¹

V případě, když se úřad prezidenta uvolní a nový prezident ještě není zvolen přecházejí pravomoci prezidenta na předsedu vlády a předsedu Poslanecké sněmovny.³²

Vrcholným orgánem veřejné moci je vláda, ta se skládá z předsedy vlády, místopředsedů vlády a ministrů.³³ Předsedu vlády jmenuje prezident republiky a je ústavní zvyklostí, že to bývá předseda politické strany, která ve volbách získá nejvíce hlasů, ale teoreticky to může být i někdo jiný. Na návrh předsedy vlády pak prezident jmenuje ostatní členy vlády a pověřil je řízením ministerstev nebo jiných úřadů. Do 30 dnů po svém jmenování pak vláda předstoupí před Poslaneckou

²⁹ čl. 65 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

³⁰ čl. 65 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

³¹ § 310 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku

³² čl. 66 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

³³ čl. 67 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

sněmovnu a požádá ji o vyslovení důvěry. Důvěra musí být vyslovena většinou přítomných poslanců. Naopak kdykoliv v průběhu vládnutí může Poslanecká sněmovna vyslovit vládě nedůvěru, to však musí být většinou všech poslanců. V případě nevyslovení důvěry nebo vyslovení nedůvěry podá vláda demisi.

Jednotlivá ministerstva, v jejichž čelech jsou jednotliví ministři, jsou zřízena zákonem, konkrétně zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České socialistické republiky, tzv. kompetenčním zákonem. Jedná se o 14 ministerstev, a sice Ministerstvo financí, Ministerstvo zahraničních věcí, Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy, Ministerstvo kultury, Ministerstvo práce a sociálních věcí, Ministerstvo zdravotnictví, Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo vnitra, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Ministerstvo pro místní rozvoj, Ministerstvo zemědělství, Ministerstvo obrany, Ministerstvo dopravy, Ministerstvo životního prostředí.

Krom vlády a jednotlivých ministerstev jsou důležitou součástí moci výkonné také další ústřední orgány státní správy též nazývané ústřední správní úřady. Jedná se například o Český statistický úřad, Český úřad zeměměřický a katastrální, Český báňský úřad, Úřad průmyslového vlastnictví, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, Úřad pro ochranu osobních údajů nebo Národní sportovní agenturu. Tyto ústřední správní úřady jsou charakteristické tím, že nejsou podřízeny žádnému jinému úřadu, ale povětšinou přímo vládě.

Pro obor sport a zdravý životní styl pak bude důležité přiblížit činnost Národní sportovní agentury.

Národní sportovní agentura

Národní sportovní agentura je ústřední správní úřad ve věcech podpory sportu, turistiky a sportovní reprezentace státu a je zřízena zákonem č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu. V čele Národní sportovní agentury je předseda, jehož funkční období je 6 let a jmenuje a odvolává jej vláda na návrh předsedy vlády. Předseda Národní sportovní agentury pak jmenuje 2 své místopředsedy. Předseda Národní sportovní agentury je zároveň předsedou Národní rady pro sport, což je poradní orgán předsedy, který

má 15 členů. Činnost agentury je stanovena v § 3d zákona č. 115/2001 Sb, o podpoře sportu. Jedná se zejména o vypracování návrhu plánu státní politiky ve sportu, poskytování finanční podpory sportu ze státního rozpočtu a kontrolu použití takové podpory, a to včetně vedení rejstříku osob, žádajících o poskytnutí takové podpory. Dále Národní sportovní agentura zřizuje Antidopingový výbor ČR a prostřednictvím této příspěvkové organizace zajišťuje realizaci antidopingového programu. Konečně pak Národní sportovní agentura vytváří podmínky pro sport dětí, mládeže, dospělých, zdravotně postižených a pro sportovní reprezentanty, vydává program prevence ovlivňování výsledků sportovních soutěží, koordinuje činnost resortních sportovních center Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (VICTORIA), Ministerstva obrany (DUKLA) a Ministerstva vnitra (OLYMP), zajišťuje propagaci sportu a spolupracuje se sportovními organizacemi v mezinárodní oblasti sportu a sportovní reprezentace.

Veškeré aktuální informace o činnosti Národní sportovní agentury lze nalézt na webových stránkách <https://agenturasport.cz>. Podrobnější představu o tom, jakým směrem se má dle Národní sportovní agentury ubírat podpora sportu v následujících letech lze nalézt v Koncepti podpory sportu a v Akčních plánech.³⁴

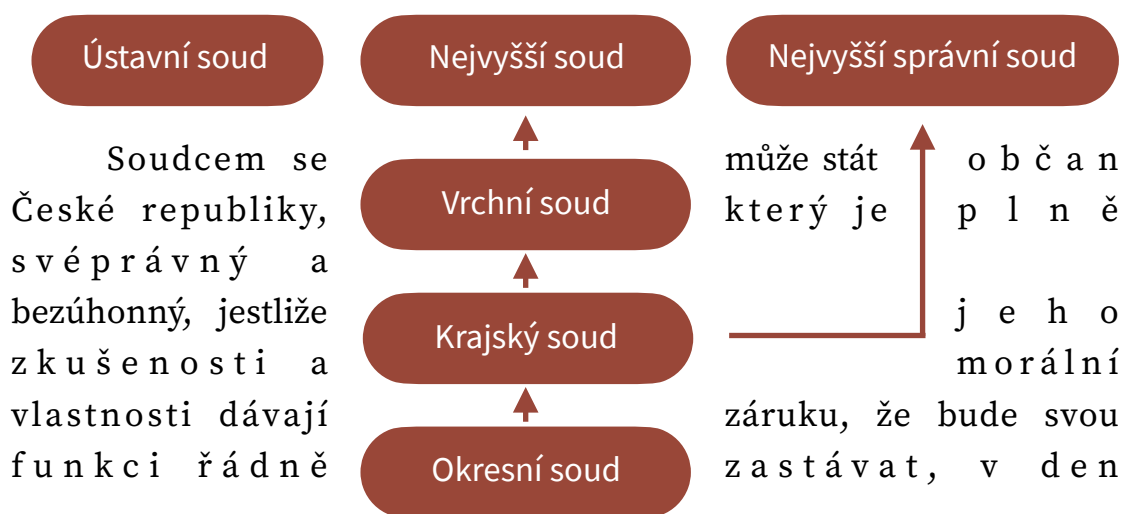
1.5.3 Moc soudní

Soudní moc vykonávají jménem republiky nezávislé soudy.³⁵ Soustavu soudů v České republice tvoří okresní soudy, krajské soudy, vrchní soudy a Nejvyšší soud (viz obr. 2). V Praze jsou na úrovni okresních soudů obvodní soudy pro jednotlivé městské části, v Brně je pak na úrovni okresního soudu Městský soud v Brně. V Praze je na úrovni krajského soudu Městský soud v Praze. Soudních krajů není 14, ale pouze 8. Vrchní soudy sídlí v Praze a Olomouci, Nejvyšší soud sídlí v Brně. Správní soudnictví zajišťují specializované senáty při krajských soudech a Nejvyšší správní soud sídlí v Brně. Trochu mimo celou

³⁴ Specifické dokumenty. [cit. 11.4.2022]. Dostupné na: <https://agenturasport.cz/specificke-dokumenty/>

³⁵ čl. 81 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

soudní soustavu pak stojí Ústavní soud, který sídlí taktéž v Brně. Pro přehlednější představu lze odkázat na Obrázek 2: Schéma soudů.



Obrázek 2: Schéma soudů

ustanovení dosáhl věku nejméně 30 let a souhlasí se svým ustanovením za soudce nebo přisedícího a s přidělením k určitému soudu.³⁶ Předpokladem pro ustanovení soudcem je též vysokoškolské vzdělání získané řádným ukončením studia v magisterském studijním programu v oblasti práva na vysoké škole v České republice, složení odborné justiční zkoušky a úspěšné absolvování výběrového řízení na funkci soudce.³⁷

Obecné soudnictví lze dělit na civilní a trestní, kdy obojí se projednává u stejných soudů (okresní, krajské, vrchní a Nejvyšší soud). Civilní nebo též občanskoprávní soudnictví projednává zejména žaloby na plnění (někdo někomu něco dluží, má něco vykonat nebo naopak se něčeho zdržet) určovací (naléhavý právní zájem určit, zda tu existuje právní poměr nebo právo či nikoliv) či statusové (rozvod manželství). Trestní soudnictví řeší, zda konkrétní osoba spáchala trestný čin, jaký bude trest za tento trestný čin a může též rozhodnout o náhradě škody.

Správní soudnictví se zabývá zejména žalobami proti rozhodnutím správních orgánů (např. žaloba, kterou se člověk uznán vinným z přestupku domáhá zrušení takového rozhodnutí), ochranou proti nečinnosti správního orgánu (v zákonné lhůtě nevydal stavební

³⁶ § 60 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích

³⁷ § 60 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích

úřad stavební povolení), ochranou před nezákonným zásahem správního orgán (nezákonný pokyn policejního orgánu) a kompetenčními žalobami (neví se, který ze správních orgánů má rozhodnout).³⁸

Ústavní soud pak rozhoduje například o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem nebo o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod.³⁹ Ústavní soud se skládá z 15 soudců, kteří jsou jmenováni prezidentem republiky se souhlasem Senátu.⁴⁰ Soudcem Ústavního soudu může být jmenován bezúhonný občan, který je volitelný do Senátu, má vysokoškolské právnické vzdělání a byl nejméně deset let činný v právnickém povolání.⁴¹

³⁸ § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

³⁹ čl. 87 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

⁴⁰ čl. 84 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

⁴¹ čl. 84 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky



2 Právo ve sportu

Předmět záměrně není nazván sportovní právo, ale právo ve sportu. Výraz sportovní právo totiž evokuje, že se jedná o samostatné právní odvětví, stejně jako například trestní právo, občanské právo či pracovní právo. Narozdíl od těchto odvětví, však sportovní právo nemá žádný kodex, který by takové odvětví komplexně upravoval, jako je například zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoníku, zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník či zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Naopak sport se zcela přirozeně prolíná mnoha odvětvími, která jsou upravena sama o sobě a vykazuje určitá specifika. V souvislosti se sportem lze spáchat trestný čin (krádež sportovního vybavení) a bude třeba aplikovat zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Sportovec při své činnosti může uzavírat občanskoprávní smlouvy (nájem sportovní haly), které upravuje zákon č. 89/2009 Sb., občanský zákoník a profesionální sportovec může být v pracovněprávním vztahu, kdy na jeho pracovní smlouvu bude třeba aplikovat příslušná ustanovení zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Některé specifické situace, které se mohou v souvislosti se sportem objevit častěji, budou rozebrány v následující části.

2.1 Prameny sportovního práva

Krom výše uvedených obecných pramenů práva z jiných odvětví lze nalézt i některé prameny práva, které upravují čistě sport a některé z nich je dobré zmínit. Obecně takové prameny práva lze nalézt mezi mezinárodními smlouvami, právními předpisy Evropské unie, právní předpisy České republiky a soudními rozhodnutími. Specifickou kategorií, charakteristickou pouze pro právo ve sportu jsou právní předpisy sportovních asociací.

2.1.1 Mezinárodní smlouvy

Na mezinárodních smlouvách stojí základ antidopingového práva. Jedná se o Mezinárodní úmluvu proti dopingu ve sportu⁴² a Antidopingovou úmluvu⁴³. Obě dvě mezinárodní smlouvy jsou ratifikované a pro Českou republiku závazné. Dalším příkladem mezinárodní smlouvy je Úmluva Rady Evropy o komplexním přístupu k ochraně, bezpečnosti a poskytování služeb při fotbalových zápasech a dalších sportovních akcích a o výpovědi Evropské úmluvy o diváckém násilí a neslušném chování při sportovních událostech a zvláště při fotbalových zápasech.⁴⁴ Jak název napovídá, je zde řešen obecný právní rámec týkající se násilí při fotbalových zápasech.⁴⁵ Konečně je pak možné zmínit Mezinárodní úmluvu proti apartheidu ve sportu, která má zabránit rasové segregaci ve sportu.⁴⁶

2.1.2 Právní předpisy Evropské unie

Na úrovni právních předpisů Evropské unie není žádný závazný předpis věnující se sportu. Lze však zmínit 2 dokumenty týkající se sportu a zdravého životního stylu, které mají pouze doporučující povahu, kde jsou stanoveny priority a postoj Evropské unie k těmto oblastem. Jedná

⁴² Mezinárodní úmluva proti dopingu ve sportu. [cit. 1.12.2021]. Dostupné na: <https://www.zakonyprolidi.cz/ms/2007-58/zneni-20171030>

⁴³ Antidopingová úmluva. [cit. 1.12.2021]. Dostupné na: <https://www.zakonyprolidi.cz/ms/2005-57?text=antidopingová+úmluva>

⁴⁴ Úmluva Rady Evropy o komplexním přístupu k ochraně, bezpečnosti a poskytování služeb při fotbalových zápasech a dalších sportovních akcích a o výpovědi Evropské úmluvy o diváckém násilí a neslušném chování při sportovních událostech a zvláště při fotbalových zápasech. [cit. 1.12.2021]. Dostupné na: <https://www.zakonyprolidi.cz/ms/2019-39>

⁴⁵ Úmluva nahradila Evropskou úmluvu o diváckém násilí a neslušném chování při sportovních událostech a zvláště při fotbalových zápasech z roku 1985.

⁴⁶ Mezinárodní úmluva proti apartheidu ve sportu. [cit. 1.12.2021]. Dostupné na: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1988-84>

se o Bílou knihu o sportu⁴⁷ a Bílou knihu týkající se zdravotních problémů souvisejících s výživou, nadváhou.⁴⁸

2.1.3 Právní předpisy České republiky

Z právních předpisů České republiky upravuje oblast sportu zejména zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, kterým je zřízena Národní sportovní agentura. Mezi podzákoné předpisy lze zařadit vyhlášku č. 373/2020 Sb. o stanovení rozsahu údajů a způsobu jejich zápisu do rejstříku vedeného podle zákona o podpoře sportu, která stanovuje seznam údajů zapisovaných do rejstříku vedeného Národní sportovní agenturou. Konečně je pak možné zmínit Nařízení vlády č. 302/2021 Sb., o oceněních udělovaných Národní sportovní agenturou, kde je upravena výše finanční odměny pro sportovce za reprezentaci a výsledky ve sportovních soutěžích.

2.1.4 Soudní rozhodnutí

Soudní rozhodnutí v oblasti sportovního práva lze rozdělit na 2 skupiny, a sice klasická rozhodnutí soudů a rozhodnutí Rozhodčího soudu pro sport (Court of Arbitration for Sport).

Klasická rozhodnutí soudu jsou pramenem práva tak, jak to bylo vysvětleno v kapitole prameny práva s tím, že aby mohla být řazena mezi prameny sportovního práva je třeba, aby se sportu nějakým způsobem dotýkala. Jako příklad lze zmínit rozhodnutí Nejvyšší soudu sp. zn. 6 Tdo 425/2019. Nejvyšší soud zde řešil případ 2 lezců, kdy jeden z nich (ten, který jistil) byl soudy nižších stupňů uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku. Tohoto přečinu se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti způsobí těžkou újmu na zdraví. V posuzovaném případě lezec, který jistil, nezajistil dostatečně volný konec lana, lano proklouzlo jistící pomůckou a druhý lezec v důsledku toho spadl z výšky

⁴⁷ Bílá kniha o sportu. [cit. 1.12.2021]. Dostupné na: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A52007DC0391&qid=1640686809909>

⁴⁸ Bílá kniha týkající se zdravotních problémů souvisejících s výživou a nadváhou. [cit. 1.12.2021]. Dostupné na: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A52008IP0461&qid=1640686809909>

asi 7 metrů na zem. Nejvyšší soud dovolání obviněného lezce odmítl a poukázal na metodiku Českého horolezeckého svazu⁴⁹ s tím, že jiná pravidla, která by regulovala tento sport nejsou, a tak i s ohledem na to, že tato metodika není právně závazná (není zákonem ani podzákonným předpisem, ale interním předpisem Českého horolezeckého svazu), je možné na ní v posuzovaném případě odkázat. Uvedeným rozhodnutím tak Nejvyšší soud určitým způsobem přiznal právní závaznost interního předpisu Českého horolezeckého svazu, který je formálně závazný pouze pro členy Českého horolezeckého svazu, avšak s ohledem na to, že jiná právní úprava lezení v podstatě neexistuje, je třeba aplikovat tuto metodiku.⁵⁰

Obdobně se Nejvyšší soud vyjádřil i v případě srážky dvou lyžařů, kdy odkázal na pravidla Mezinárodní lyžařské federace.^{51, 52}

Nejvyšší správní soud se pak ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č. j. 10 Afs 16/2011 – 78 zabýval tím, zda je činnost profesionálního sportovce možné vykonávat v zaměstnaneckém poměru, na základě pracovní smlouvy nebo i na základě jiné smlouvy, kdy má sportovec postavení osoby samostatně výdělečně činné. Nejvyšší správní soud pak dospěl k závěru, že obě varianty jsou za splnění zákonných předpokladů možné.

Na úrovni Evropské Unie je pak poměrně známý rozsudek Soudního dvora Evropské unie nazývaný Bosman⁵³, podle fotbalisty Jeana-Marka Bosmana. Soudní dvůr Evropské unie zde rozhodl, že profesionální sport je hospodářskou činností a volný pohyb pracovníků není možné omezovat pravidly fotbalových federací.

Druhou skupinou soudních rozhodnutí v oblasti sportovního práva jsou rozhodnutí Rozhodčího soudu pro sport (Court of Arbitration

⁴⁹ Metodiky a doporučení Českého horolezeckého svazu. [cit. 5.12.2021]. Dostupné na: <https://www.horosvaz.cz/doporuceni-a-informace/metodika-doporuceni/>

⁵⁰ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. 6 Tdo 425/2019

⁵¹ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 8 Tdo 362/2019

⁵² Pravidla chování na sjezdových tratích podle FIS. [cit. 5.12.2021]. Dostupné na: <https://www.horskasluzba.cz/data/web/download/10-pravidel-fis.pdf>

⁵³ Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. 12. 1995, věc C-415/93. [cit. 5.12.2021]. Dostupné na: https://curia.europa.eu/arrets/TRA-DOC-CS-ARRET-C-0415-1993-200406769-05_00.html

for Sport) nebo také CAS. Rozhodčí soud pro sport rozhoduje v případech, kdy mají strany sporu rozhodčí doložku, která uvádí, že spory rozhoduje právě tento soud.⁵⁴ Tuto doložku má ve svých stanovách řada mezinárodních organizací.⁵⁵ Stejně tak Rozhodčí soud pro sport řeší spory vyplývající z antidopingového práva.⁵⁶

2.1.5 Právní předpisy sportovních organizací

Specifickým pramenem sportovního práva jsou právní předpisy sportovních organizací (tedy zejména jednotlivých federací). Jedná se o interní akty, formálně závazné pro členy sportovních organizací, byť u některých lze s ohledem na to, co bylo uvedeno v kapitole Soudní rozhodnutí počítat i s jejich závazností mimo sportovní organizaci (viz příklad s horolezci a lyžaři).

U jednotlivých federací jsou tyto předpisy odlišné s ohledem na specifika jednotlivých sportů a s ohledem na odlišnou potřebu úpravy. Například fotbal v České republice funguje pod hlavičkou Fotbalové asociace České republiky, ta vydala například Stanovy, Řád trenérů, či Disciplinární řád.⁵⁷ Na evropské úrovni je její obdobou UEFA (the Union of European Football Associations), ta vydala například UEFA Fair Play Regulations nebo UEFA Medical Regulations.⁵⁸ Na mezinárodní úrovni

⁵⁴ Code: Procedural rules of. Court of arbitration for sport. R 27. [cit. 5.12.2021]. Dostupné na: <https://www.tas-cas.org/en/arbitration/code-procedural-rules.html>

⁵⁵ např. Article 57 FIFA statutes, June 2019 edition. [cit. 10.12.2021]. Dostupné na: <https://digitalhub.fifa.com/m/784c701b2b848d2b/original/ggyamhxxv8jrdfbekrrm-pdf.pdf>

⁵⁶ Světový antidopingový kodex 2021. [cit. 10.12.2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/sites/default/files/WADA/Kodex%202021.pdf>

⁵⁷ Úřední deska - soubor předpisů. Fotbalová asociace České republiky. [cit. 8.1.2022]. Dostupné na: <https://facr.fotbal.cz/uredni-deska-predpisy?category=1>

⁵⁸ Documents. Union of European Football Associations. [cit. 10.12.2021]. Dostupné na: https://documents.uefa.com/search/all?filters=FT_ContentType_custom~%2522-Competition+Regulations%2522_%2522Technical+Regulations%2522&content-lang=en-GB

je hlavní fotbalovou organizací FIFA (Fédération Internationale de Football Association), ta vydala například FIFA Statutes.⁵⁹

Jednotlivé sportovní organizace svými předpisy upravují zejména své vlastní fungování, pravidla daného sportu, která musí být respektována při soutěžích pořádaných pod předmětnou organizací či řešení případných sporů.

2.2 Právní postavení sportovce

V případě právního postavení sportovce je třeba rozlišovat, zda se jedná o sportovce rekreačního nebo profesionálního.

V případě rekreačního sportovce je situace poměrně jednouchá, jeho postavení se v zásadě neliší od postavení jakéhokoliv jiného občana. Je třeba aby takový sportovec obecně dodržoval veškeré právní předpisy a jiné povinnosti vyplývající z právního řádu České republiky. Právní předpisy sportovních organizací se pak na takového sportovce mohou vztahovat s ohledem na soudní rozhodnutí zmíněná výše (horolezci, lyžaři).

Profesionální sportovec, tedy sportovec, který sportem získává finanční prostředky pak obvykle bývá členem sportovní organizace a jednotlivé právní předpisy sportovních organizací se na něj vztahují a platí pro něj jejich pravidla. Profesionální sportovec může být jak zaměstnanec, tak podnikatel. Tento právní názor zmínil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí:

„Lze tak učinit dílčí závěr, že činnost profesionálního sportovce není jednoduše podřaditelná pod pojem „závislá práce“ ve smyslu zákoníku práce. Nelze proto vyloučit, resp. dokonce považovat za protiprávní, uzavírání i jiných než pracovních smluv mezi sportovci a jejich kluby. Tento závěr lze ostatně opřít i o faktickou situaci, kdy je v praxi obecně akceptováno, že profesionální sportovec může – z daňového hlediska – působit též jako OSVČ.“⁶⁰

⁵⁹ FIFA statutes, June 2019 edition. [cit. 10.12.2021]. Dostupné na: <https://digitalhub.fifa.com/m/784c701b2b848d2b/original/ggyamhxxv8jrdfbekrrm-pdf.pdf>

⁶⁰ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 10 Afs 16/2011 - 78

2.2.1 Sportovec jako zaměstnanec

Aby mohl být sportovec považován za zaměstnance, musí být jeho vztah vůči tomu, kdo jej platí, založen pracovní smlouvou, dohodou o provedení práce nebo dohodou o pracovní činnosti tak, jak to požaduje zákoník práce.⁶¹ Pokud je sportovec zaměstnanec, nese to sebou určitá specifika, jedná se o vztah nadřízenosti a podřízenosti, sportovec by měl vykonávat práci podle pokynů zaměstnavatele, měl by se řídit pracovní dobou a má nárok na nepřetržitý odpočinek (což může být při několikafázovém tréninku v podstatě nemožné). Stejně tak má zaměstnanec nárok na přestávky v práci⁶², zaměstnanec má dále nárok na náhradu za pracovní úraz, nárok na dovolenou a na zaručenou výši mzdy. Dále má zaměstnanec například nižší odpovědnost za škodu (maximálně čtyř a půl násobek průměrné hrubé měsíční mzdy).

2.2.2 Sportovec jako podnikatel

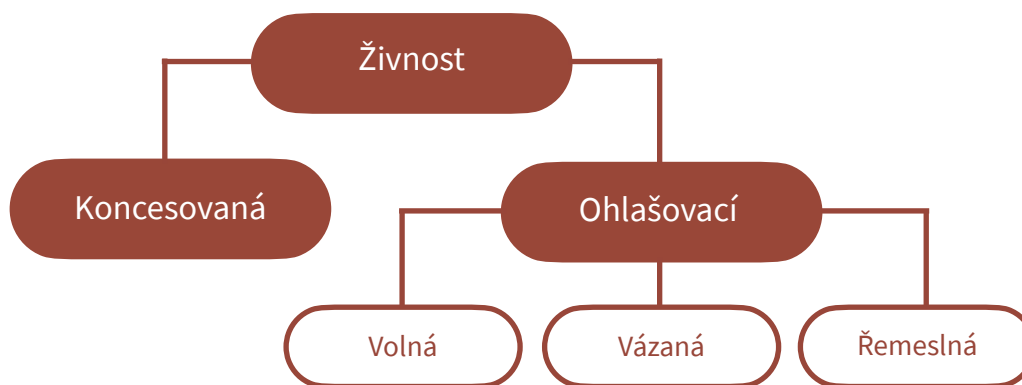
Pokud má mít sportovec postavení podnikatele, může tak činit prostřednictvím živnosti anebo bez živnosti.⁶³ Rozdíl je v míře zdanění. Sportovec podnikající bez živnosti, kdy jeho příjem je příjmem ze samostatné činnosti a pokud sportovec neprokazuje konkrétní výdaje, může uplatnit tzv. výdajový paušál a od svého základu daně si odečíst 40%, pokud však podniká prostřednictvím živnostenského podnikání, konkrétně prostřednictvím volné živnosti, může si od svého základu daně odečíst 60%.⁶⁴ Obecně lze tedy říci, že podnikat prostřednictvím živnosti se sportovci vyplácí. Zákon č. 455/1991 Sb. dělí živnosti způsobem uvedeným na Obrázku 3.

⁶¹ § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce

⁶² V tomto ohledu by u vytrvalostních sportovců mohl nastat problém v případě, kdy trénink trvá déle než připouští zákoník práce a udělat povinnou přestávku v práci by mohlo celý trénink zmařit.

⁶³ rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, čj. 6 Afs 278/2016 – 54

⁶⁴ § 7 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o dani z příjmů



Obrázek 3: Typy živností

Všeobecnou podmínkou pro provozování jakékoliv živnosti je plná svéprávnost (viz kapitola Subjekty práva – osob) a bezúhonnost (bezúhonným není ten, kdo byl pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchan v souvislosti s podnikáním anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje).⁶⁵ Splnit tyto podmínky postačuje pro provozování živnosti volné. Podle konkrétního charakteru činnosti a kategorie živnosti pak bude nutné splnit jednotlivé požadavky. Pro provozování živnosti řemeslné je třeba mít vzdělání v příslušném oboru, pro provozování živnosti vázané je třeba splnit podmínku uvedenou v zákoně u konkrétní živnosti (většinou se jedná o nějaké osvědčení či vzdělání). U všech druhů ohlašovacích živností vzniká povolení dnem ohlášení při splnění zákonných podmínek. Naproti tomu u koncesovaných živností je třeba získat rozhodnutí o udělení koncese, na které není ani při splnění zákonných podmínek právní nárok.

Pro většinu sportovců bude asi nejsnazší provozovat volnou živnost uvedenou v bodě 74. přílohy č. 4 k zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, tedy provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti. U osob, které nejsou přímo profesionálními sportovci, ale těmto sportovcům poskytují podporu či vykonávají činnosti poskytující podporu rekreačním sportovcům je šíře možných živností ještě vyšší, například živnost volná – Výroba, opravy a údržba sportovních potřeb, her, hraček a dětských kočárků, živnost vázaná – Masérské, rekondiční a regenerační služby či koncesovaná – Provozování střelnic a výuka

⁶⁵ § 6 odst. 1, 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání

a výcvik ve střelbě se zbraní. Seznam živností, a to podle kategorií lze nalézt v jednotlivých přílohách zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání.

V § 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání je pak uveden seznam činností, které nejsou živností, jedná se o činnosti, které jsou povětšinou upraveny zvláštními zákony, jako například činnost advokátů nebo lékařů.

Jako podnikatel pak sportovec uzavírá smlouvu podle občanského zákoníku. Sportovní činnost pak povětšinou není podřaditelná pod žádný ze smluvních typů, které jsou upraveny v občanském zákoníku (například kupní smlouva, smlouva o dílo), ale bude se jednat o smlouvu nepojmenovanou (tzv. inominátní), která bude uzavírána podle obecného ustanovení, které se uplatní na všechny smlouvy.⁶⁶

Sportovec, který má postavení podnikatele pak není omezen zákoníkem práce, způsob jeho odměňování může více zohledňovat výsledky, avšak je možné u něj očekávat vyšší sankce za porušení smluv, větší odpovědnost a samozřejmě nebude požívat zaměstnanecké výhody, které byly uvedeny výše.

Lze se setkat i s případy, kdy je profesionálním sportovcem dítě (tedy osoba, která nemá plnou svéprávnost – viz kapitola Subjekty práva – osoby). Jakožto podnikatel pak taková osoba, potřebuje souhlas svého zákonného zástupce (většinou rodiče) a přivolení soudu.⁶⁷ Druhou možností je přiznání svéprávnosti soudem, tedy že taková osoba je starší 16 let a osvědčí schopnost, žít se sama a většinou bude třeba i souhlas zákonného zástupce.⁶⁸ Pokud jde o zaměstnanecký poměr, tak dítě do 15 let může v pracovním poměru vykonávat pouze uměleckou, kulturní, reklamní nebo sportovní činnost, a to za zákonem stanovených podmínek, na základě povolení od Úřadu práce.⁶⁹ Dítě starší 15 let, které má dokončenou povinnou školní docházku pak může

⁶⁶ § 1746 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁶⁷ § 83 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁶⁸ § 37 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁶⁹ § 121 a § 122 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti

být zaměstnancem za omezených podmínek stanovených zákoníkem práce (například zákaz noční práce).⁷⁰

⁷⁰ např. § 243 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce



3 Právní forma sportovních organizací

Pokud nejde o čistě amatérskou nebo nahodilou zábavu (fotbálek s kamarády apod.) jsou většinou (a někdy je to nezbytné pro jejich fungování) sportovci organizováni do určitých skupin (právnických osob), které mají některou z níže uvedených právních forem. Důležitost takového sdružování je třeba spatřovat v tom, že zákon takovému sdružení osob a majetku přiznává tzv. právní osobnost. Právní osobnost je způsobilost mít v mezích právního řádu práva a povinnosti. Fyzická osoba má z podstaty věci i ze zákona právní osobnost od narození až do smrti. Právní osoba je útvar uměle vytvořený, kterému zákon přiznává právní osobnost od svého vzniku až do svého zániku. Pozor na rozdíl mezi založením a vznikem právní osoby. Založit nebo jinak řečeno ustavit právní osobu lze například právním jednáním zákonem, rozhodnutím orgánu veřejné moci, avšak právní osoba vzniká až dnem zápisu do veřejného rejstříku. Veřejný rejstřík vedou rejstříkové soudy (příslušné krajské soudy) a online je dostupný na webu.⁷¹ Zde lze jednotlivé právní osoby vyhledávat podle názvu, identifikačního čísla, sídla, právní formy a dalších atributů.

Výhody právní osobnosti si lze zjednodušeně ukázat na příkladu vlastnictví. Fotbalový tým o 11 fotbalistech a 1 trenérovi bude pro své trénování potřebovat fotbalové hřiště. Pokud by neexistovaly právní osoby, bylo by nutné, aby fotbalové hřiště vlastnilo všech 12 členů týmu (pokud by se měli rovnoměrně podílet), každý 1/12 hřiště. Při odchodu některého z členů by pak bylo vhodné, aby tento svůj podíl na vlastnictví hřiště prodal a nově příchozí, aby jej koupil. V případě, kdy fotbalový klub bude právní osobou, bude fotbalové hřiště ve vlastnictví tohoto klubu (právní osoby), bez ohledu na nově příchozí a odchozí členy týmu.

⁷¹ <https://or.justice.cz/ias/ui/rejstrik>

Stejně tak je u právnických osob výhodou, že jejich majetek je oddělen od majetku jejich členů. Pokud by tak bylo třeba půjčit si nějaké peníze na opravu fotbalového hřiště, nebudou si muset půjčovat jednotliví členové sportovního klubu a případně ručit svým majetkem, ale půjčí si sportovní klub, jakožto právnická osoba a tyto dluhy taktéž půjdou za sportovním klubem jakožto právnickou osobou.

Právnické osoby, se kterým se lze v případě sportovních organizací a klubů setkat lze rozdělit na 2 druhy, a sice na ty, jejichž hlavní činností je podnikání (obchodní korporace), a na ty, jejichž hlavní činností je uspokojování a ochrana těch zájmu, k naplňování kterých jsou založeny (spolek).

3.1 Obchodní korporace

Obchodními korporacemi rozumíme právnické osoby, jejichž hlavní činností je podnikání, tedy především generování zisku. Podrobnou právní úpravu obchodních korporací lze nalézt v zákoně č. 90/2012 Sb., zákoně o obchodních korporacích. Na úrovni České republiky se jedná o tyto právní formy:

- veřejná obchodní společnost – **v.o.s**
- komanditní společnost – **k.s.**
- společnost s ručením omezeným – **s.r.o./spol. s r.o.**
- akciová společnost – **a.s.**
- družstvo

Jen pro úplnost je pak třeba zmínit evropskou společnost (SE), evropské hospodářské zájmové sdružení (EHZS) a evropskou družstevní společnost, s těmito se ale lze setkat pouze zřídka. Veřejná obchodní společnost a komanditní společnost jsou tzv. osobními společnostmi a společnost s ručením omezeným a akciová společnost jsou tzv. kapitálovými společnostmi. Hlavní rozdíl je pak v míře osobní účasti společníků na řízení společnosti. Specifickou kategorií jsou pak družstva. Byť může družstvo jako název právní formy evokovat spojitost se sportem, nejedná se o nijak často používanou právní formu pro

sportovní kluby, mnohem běžnější jsou například bytová či zemědělská družstva.

Pokud jde o příklady sportovních klubů, které mají formu obchodní korporace, tak lze zmínit například hokejový klub Bílí Tygři Liberec, s.r.o. (společnost s ručením omezeným) nebo fotbalový klub FC SLOVAN LIBEREC a.s. (akciová společnost). Obecně lze shrnout, že formu obchodní korporace zvolí spíše větší sportovní kluby u sportů, které mají velkou sledovanost a je zde předpoklad, že budou generovat zisk.

3.2 Spolek

Právní forma některé z obchodních korporací bude vhodná pro větší sportovní kluby s potenciálem výdělečnosti. Pro menší sportovní kluby, jejichž cílem nebude generovat zisk, ale poskytnout svým sportovcům vhodné zázemí a podmínky, bude vhodnější právní formou spolek. Právní úpravu spolku lze nalézt v § 214 a následujících zákona č.89/2012 Sb., občanského zákoníku. Spolek tvoří alespoň tři osoby vedené společným zájmem a hlavní činností spolku může být jen uspokojování a ochrana těch zájmů, k jejichž naplňování je spolek založen. Podnikání nebo jiná výdělečná činnost hlavní činností spolku být nemůže, avšak může být činností vedlejší je-li její účel v podpoře hlavní činnosti nebo v hospodárném využití spolkového majetku. Název spolku pak musí obsahovat slova „spolek“ „zapsaný spolek“ nebo zkratku „z. s.“

Jako příklady sportovních klubů majících právní formu spolku lze zmínit například biatlonový klub SKP Kornspitz Jablonec z.s., oddíl běžeckého lyžování TJ Dukla Liberec, z.s. nebo Atletický klub AC Slovan Liberec z.s.

Vzhledem k tomu, jak často se u sportovních klubů objevuje právní forma spolku, bude dobré si spolek rozebrat podrobněji.

Založení spolku

Spolek je možné založit dvojím způsobem, a sice shodou zakladatelů na obsahu stanov anebo ustavující schůzí. Zakladatele musí být alespoň 3. Při prvním způsobu je třeba, aby se zakladatelé shodli na obsahu

stanov. Pro lepší představu lze uvést sportovní klub cyklistů, kdy se bude jednat o 5 kamarádů, kteří společně trénují a rádi by nakoupili nějaké společné vybavení, začali trénovat děti a případně se společně zasazovali o rozvoj cyklistiky. Jeden ze zmíněných 5 kamarádů tedy vypracuje návrh stanov, rozešle jej ostatním, ti do nich zapracují své návrhy a změny a v okamžiku, kdy jsou všichni ve shodě na podobě stanov, všichni tyto stanovy podepíší. Shoda na obsahu stanov má tak vlastně charakter smlouvy, kdy všichni souhlasí s jejím obsahem.

Druhým způsobem je ustavující schůze, to znamená, že se přímo sejdou a o založení spolku a obsahu stanov budou jednat. V takovém případě bude třeba, aby jedna osoba (svolavatel) vypracovala návrh stanov a další zájemce o založení spolku vhodným způsobem svolala k ustavující schůzi. Na ustavující schůzi se potom vede listina přítomných, hlasuje se a rozhodnutí se přijímá většinou přítomných.

Jak již bylo řečeno výše, tak založení spolku neznámá, že spolek vzniká, to se děje až jeho zápisem do veřejného rejstříku. Žádost o zápis se podává na formuláři, který lze vyplnit a následně vygenerovat na odkazu uvedeném v poznámce pod čarou.⁷² Formulář pak lze využít nejen k zápisu spolku, ale i jiné právnické osoby a stejně tak pro změnu zápisu (například změna statutárního orgánu, změna sídla apod.) K formuláři je pak třeba přiložit souhlas majitele nemovitosti se zřízením sídla spolku. Sídlo spolku může být umístěno v bytě nebo domě, kde není žádná provozovna, avšak majitel takové nemovitosti k tomu musí dát souhlas. Dále musí být přiložen souhlas osoby nebo osob, které mají být členy statutárního orgánu spolku s jejich zápisem do veřejného rejstříku. Datum narození a trvalé bydliště takových osob je pak zveřejněno v obchodním rejstříku. Dále je třeba přiložit zápis z ustavující schůze, případně zápis o shodě zakladatelů na obsahu stanov, podle toho, jakou formou byl spolek založen. Konečně je pak třeba k návrhu přiložit stanovy spolku, které musí obsahovat název a sídlo spolku, účel spolku, práva a povinnosti členů vůči spolu, případně to, jak jim budou práva a povinnosti vznikat, a určení statutárního orgánu spolku. Následně uvedený formulář, společně s přílohami zašlou zakladatelé, případně osoba určená ustavující schůzí

⁷² <https://or.justice.cz/ias/iform/index.html;jsessionid=zGiNrX7kWYCvfGrzWFpLI-bqE?0> .

příslušnému rejstříkovému soudu a ten spolek zapíše do veřejného rejstříku.

Členství ve spolku

Členem spolku může být jak fyzická osoba, tak osoba právnická. V případě sportovních organizací pak mohou být členové buď přímo sportovci nebo jiné sportovní organizace. Typickým příkladem jsou různé svazy a federace, které sdružují jednotlivé sportovní kluby. Členství v takovém svazu nebo federaci může být předpokladem pro účast sportovců tohoto klubu na závodech. Například Český veslařský svaz je spolek, jehož členy jsou mimo jiné Veslařský klub Slavia Praha z.s., Veslařský klub Smíchov nebo Veslařský klub Ohře Louny. Právnickou osobu, která je členem spolku zastupuje ve spolku statutární orgán.⁷³

Členové spolku jsou vázáni stanovami, které upravují jak vznik členství, tak jeho zánik, a tyto stanovy může mít každý spolek odlišné. Krom jiných způsobů určených stanovami zaniká členství ve spolku dobrovolně, vystoupením, případně nedobrovolně, vyloučením.⁷⁴ V případě vyloučení člena, může tento žádat o přezkoumání jeho vyloučení rozhodčí komisí spolku nebo jiný orgán určený stanovami. Po konečném rozhodnutí pak může vyloučený člen žádat o přezkoumání soudem.

Orgány spolku

Orgány spolku jsou takové složky, které zajišťují určité činnosti spolku. Povinně musí spolek zřídit nejvyšší orgán a statutární orgán. Tyto orgány se pak mohou jmenovat i jinak, pokud je to uvedeno ve stanovách. Dále může mít spolek zřízené jiné orgány, což musí být uvedeno ve stanovách, včetně toho, co tyto orgány rozhodují. Může se jednat například o kontrolní komisi, rozhodčí komisi a jiné.⁷⁵ Nejvyšším orgánem spolku, pokud stanovy neurčí jinak, bývá členská schůze. Úkolem nejvyššího orgánu spolku je určovat zaměření činnosti spolku,

⁷³ § 232 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁷⁴ § 237 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁷⁵ § 243 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

rozhodovat o změně stanov, a pokud není ve stanovách určeno jinak, volit a odvolávat statutární orgán. Statutární orgán pak může být jak individuální (jedna osoba), tak kolektivní (více osob rozhodujících hlasováním). Statutární orgán jedná za spolek, a pokud není stanovami upraveno jinak, obvykle rozhoduje běžné záležitosti spolku. Například výše zmíněny spolek SKP KORNSPITZ Jablonec z.s. má dle stanov dostupných ve veřejném rejstříku jakožto nejvyšší orgán spolku zřízenou valnou hromadu, statutárním orgánem spolku je předseda a dále má tento spolek zřízen výbor, do jehož kompetence patří například svolávat valnou hromadu, přijímat zaměstnance nebo stanovit výši a splatnost členských příspěvků.



4 Řešení právních a jiných sporů ve sportu

Jak již bylo naznačeno v předchozích kapitolách tak ve sportu a v činnostech na sport navazujících, stejně jako v jiných oblastech života vznikají spory. Spory je možné rozdělit v zásadě do 2 kategorií. První kategorií jsou spory, kde je právním základem některý právní předpis. Tyto spory se mohou sportu týkat pouze okrajově, avšak mohou mít i čistě sportovní základ. Druhou kategorií jsou spory, kde je právním základem některý z právních předpisů sportovních organizací, či se jedná o spor vyplývající z dopingového práva. Tyto spory jsou pak čistě sportovní charakteru.

Spory, kde je právním základem právní předpis

V prvním případě se může jednat o jakýkoliv spor, který bude nějak souviset se sportem, a tento spor může vyplývat jak z veřejného, tak soukromého práva. Příkladem může být obvinění z trestného činu výroba a jiné nakládání s látkami s hormonálním účinkem podle § 288 trestního zákoníku, kdy stranou sporu bude na jedné straně stát (zastoupený státním zástupcem) a na druhé straně sportovec. Ve sporu se bude rozhodovat o vině sportovce a případném trestu (v uvedeném případě až 1 rok odnětí svobody). Rozhodovat o takovém sporu bude obecný soud (podle místa, kde měl být trestný čin spáchán).

Dalším příkladem může být spor profesionálního sportovce, který měl se svým sponzorem uzavřenou smlouvu a má za to, že splnil všechny podmínky ve smlouvě, avšak sponzor má za to, že nikoliv, a odmítá mu vyplatit peníze. Stranami sporu budou sportovec a sponzor (pověštinou nějaká společnost) a rozhodovat takový spor bude opět obecný soud (podle sídla společnosti).

Obdobných sporů si pak lze představit obrovské množství a skutečnost, že se jedná o sportovce, nebo že tento spor má souvislost se sportem, nemusí znamenat žádnou odchylku od standardního řešení takového sporu. Spor je pak rozhodován podle předpisu, kterého se týká (trestní zákoník, občanských zákoník apod.) v rámci příslušného procesu (trestní soudnictví, občanskoprávní soudnictví, správní soudnictví).

Spory vyplývající z právních předpisů sportovních organizací

Druhou kategorií jsou čistě sportovní spory, kde je právním základem některý z právních předpisů sportovních organizací a je zde spor například o porušení některého ze sportovních pravidel případně o porušení antidopingového práva. V uvedeném případě bude na počátku stát rozhodnutí některého orgánu sportovní organizace, které se sportovce dotýká. Je možné, že takové rozhodnutí pak může být napadeno u jiného orgánu organizace. Například statutární orgán rozhodne o vyloučení člena sportovní organizace a ten pak (za předpokladu, že to stanovy upravují) podá odvolání k rozhodčí komisi, která se dle stanov zabývá právě odvoláním proti rozhodnutí o vyloučení. V tomto ohledu může mít každá sportovní organizace stanovami upravené procesy odlišně.

Sportovní organizace mají ve valné většině právní formu spolku, pokud tak bude mít člen sportovní organizace za to, že rozhodnutí některého z orgánů sportovní organizace je v rozporu se zákonem nebo stanovami sportovní organizace a pokud se neplatnosti nelze dovolat u orgánů spolku, může navrhnout soudu, aby rozhodl o neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku.⁷⁶ Takové právo má člen sportovní organizace 3 měsíce od doby, kdy se o rozhodnutí dozvěděl nebo mohl dozvědět, nejdéle však 1 rok.⁷⁷ O takové žalobě pak bude rozhodovat příslušný krajský soud.⁷⁸

⁷⁶ § 258 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁷⁷ § 259 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁷⁸ § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních ve spojení s Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3307/2016

Specifickou kategorií jsou spory pramenící z oblasti antidopingového práva kde proces rozhodování probíhá tak, jak je popsán v kapitole Antidopingové právo.



5 Smlouvy ve sportu

V kapitole 2.2 Právní postavení sportovce bylo řečeno, že sportovec může být zaměstnancem nebo podnikatelem. S ohledem na tuto skutečnost budou v této kapitole rozebrány jak základní požadavky, které zákon klade na pracovní smlouvu, tak základní požadavky, které klade na smlouvu nepojmenovanou. Dále pak bude zmíněna smlouva nájemní, která může být pro sportovce potřebná v případě, kdy je třeba využívat nějaké sportoviště, případně vybavení, které nevlastní. Konečně pak bude probrán specifický smluvní typ, a sice pojistné smlouvy.

Pracovní smlouva

Pokud je sportovec zaměstnancem má uzavřenou pracovní smlouvu a ta se řídí zákonem č. 262/2009 Sb., zákoníkem práce. Pracovní smlouva musí obsahovat druh práce, který má zaměstnanec pro zaměstnavatele vykonávat, místo nebo místa výkonu práce, ve kterých má být práce vykonávána a den nástupu do práce. Druh práce je důležitý z například z hlediska schopnosti zaměstnance vykonávat danou práci, která se může v průběhu času měnit a následně například nutnosti zaměstnavatele převést zaměstnance na jinou práci.⁷⁹ Místo výkonu práce je pak důležité například z hlediska toho, co bude považováno za pracovní cestu a co nikoliv. Pracovní smlouva musí být písemná a každá ze stran musí obdržet jedno vyhotovení takové smlouvy.⁸⁰

Smlouva nepojmenovaná

Zatímco pracovní smlouva má určité podstatné záležitosti, které je třeba aby obsahovala, u smlouvy nepojmenované je v mezích právního

⁷⁹ § 41 zákona č. 262/2009 Sb., zákoníku práce

⁸⁰ § 34 zákona č. 262/2009 Sb., zákoníku práce

řádu ponecháno stranám na vůli, co si svobodně dojednájí.⁸¹ Není přitom zákonným požadavkem, aby taková smlouva byla uzavřena písemně. Při uzavírání takové smlouvy je třeba respektovat, aby její znění nebylo v rozporu se zákonem a aby její uzavření bylo projevem vážné a svobodné vůle a nepřičilo se dobrým mravům. Stejně tak nesmí být sjednáno plnění, které je nemožné.⁸² Tato smlouva pak se pak bude řídit podle § 1746 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Využití této smlouvy lze často očekávat v případě, kdy bude mít sportovec postavení podnikatele tak, jak je to uvedeno v kapitole 2.2.2.

Smlouva nájemní

Nájemní smlouva slouží k tomu, aby pronajímatel přenechal nájemci věc k užívání. V případě sportovce se může jednat například o to, že si pronajme sportoviště nebo sportovní náčiní. Naopak sportovní klub, který vlastní nějaké sportoviště nebo sportovní vybavení, které nevyužije, může toto pronajmout. Nájemní smlouva by měla obsahovat předmět nájmu (co se pronajímá), dobu trvání nájmu (na jak dlouho se věc pronajímá), případně nájemné (pokud není ujednáno, platí se ve výši obvyklé v době uzavření nájemní smlouvy s přihlédnutím k nájemnému za nájem obdobných věcí za obdobných podmínek.⁸³ Od nájmu je nutné odlišovat podnájem. Podnájem znamená, že někdo, kdo již má věc v nájmu, ji dále pronajme. S podnájmem musí souhlasit vlastník věci.⁸⁴

Pojistné smlouvy

Pojistná smlouva se řadí mezi tzv. smlouvy odvážné, tedy takové kdy prospěch, anebo nepospěch alespoň jedné ze stran závisí na nejisté události.⁸⁵ U sportovců může být uzavření pojistné smlouvy klíčové

⁸¹ § 1725 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁸² § 551, § 552 a § 580 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁸³ § 2217 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁸⁴ § 2215 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁸⁵ § 2756 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

neboť v případě jejich újmy na zdraví je větší pravděpodobnost, že zároveň přijdou o zdroj své obživy.⁸⁶ Princip pojistné smlouvy je založen na tom, že pojistitel se zavazuje poskytnout pojistníkovi nebo třetí osobě plnění, nastane-li nahodilá událost krytá pojištěním. Naopak pojistník se zavazuje zaplatit pojistiteli pojistné.⁸⁷ Pojistná smlouva na dobu delší než 1 rok vyžaduje písemnou formu.⁸⁸ V pojistné smlouvě by krom dalšího mělo být uvedeno co je pojistnou událostí (co se musí stát, aby bylo plněno), jaká je výše pojistného, jaká je doba pojištění a komu bude případná částka vyplacena. Zákon pak speciálně upravuje některé nejčastější typy pojistných smluv, jako například škodové pojištění (úbytek majetku při pojistné události), životní pojištění (smrt, dožití se určitého věku apod.) či úrazové pojištění (v případě úrazu).

Některé druhy pojištění jsou upraveny ve zvláštních zákonech a za určitých podmínek může být i stanovena povinnost takovou smlouvou uzavřít. Příkladem může být pojištění odpovědnosti z provozu vozidla.⁸⁹

Souhrnně ke smlouvám ve sportu a ke smlouvám obecně je třeba uvést, že smyslem dobré smlouvy je předejít případnému sporu a v případě, že na spor dojde, zajistit smluvním stranám vymahatelnost plnění ze smlouvy, které bylo sjednáno. Častým jevem bývá, že smluvní strany najdou na webu vzor příslušné smlouvy, do něj vyplní potřebné údaje a s předpokladem, že nedojde ke sporu takovou smlouvu uzavřou. Uvedený postup však nelze příliš doporučit. Smluvní vzor nemůže reflektovat všechny specifika konkrétní situace. Stejně tak je pro člověka bez právního vzdělání obtížné odlišit dobrý smluvní vzor od toho špatného a případně si takový vzor upravit. V případě problému pak užití takového smluvního vzoru může mít pro některou ze stran neblahé následky. V tomto ohledu je jistě mnohem lepší využít služeb advokáta, které jsou sice poměrně drahé, avšak v případě problému se

⁸⁶ MAISNER, Martin., DOUBRAVA, Petr., JANÁK, Jiří., VLACHOVÁ, Barbora., DOMBROVSKÁ, Michaela, 2019. *Základy sportovního práva*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, str. 138

⁸⁷ 2758 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

⁸⁸ § 2758 odst. 2 tamtéž

⁸⁹ zákon č. 168/199 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla

tato investice vyplatí. Důležité je také využít opravdu služeb advokáta a nikoliv právníka. Za právníka je označován ten, kdo vystudoval obor Právo a právní věda na některé z vysokých škol, zatímco advokát je ten, kdo nejen vystudoval tento obor, ale také mimo jiných zákonných předpokladů vykonával 3 roky právní praxi jako advokátní koncipient a následně složil advokátní zkoušku.⁹⁰ Pouze advokát je (až na výjimky) oprávněn poskytovat za úplatu právní služby. Advokát musí být členem České advokátní komory, která advokáty mimo jiné při výkonu advokacie kontroluje. Advokát pak musí být za zákona povinně pojištěn pro případ odpovědnosti za újmu, za kterou klientovi odpovídá.

⁹⁰ § 5 zákona č. 85/1996 Sb, o advokacii



6 Právní základy organizace sportovních akcí

Pro organizaci oficiální sportovní akce jakou je závod, sportovní zápas apod. je krom ostatních aspektů organizace nutné zajistit i příslušná povolení a respektovat konkrétní právní předpisy. Každá sportovní akce má svá specifika a bude se lišit například podle toho, o jaký sport půjde, kde konkrétně bude akce probíhat a kdo se akce bude účastnit. V této kapitole budou probrány některé skutečnosti na které je třeba dát při pořádání sportovní akce pozor. Zejména se bude jednat o ty, co jsou stanoveny zákonem a s ohledem na to, že každá akce je specifická, nebude se jednat o úplný seznam, ale pouze o výčet příkladů.

Užití pozemní komunikace

Pokud chce pořadatel sportovní akce využít dálnici, silnici nebo pozemní komunikaci, potřebuje povolení silničního správního úřadu (podle druhu pozemní komunikace Ministerstvo dopravy, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, obecní úřad, celní úřad a újezdni úřad). Tento úřad vydává povolení s předchozím souhlasem vlastníka komunikace. Pokud však užívání komunikace může ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu je třeba souhlas Ministerstva vnitra (pokud jde o dálnici) nebo Policie České republiky (v ostatních případech).⁹¹

Veřejné prostranství

Veřejná prostranství jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící

⁹¹ § 25 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích

obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví tohoto prostoru.⁹² Pokud pořadatel sportovní akce bude chtít užívat veřejné prostranství, bude muset podat žádost o zábor veřejného prostranství a zaplatit za takové užití poplatek, který je přesně stanoven vyhláškou konkrétní obce.⁹³ Z akcí pořádaných na veřejném prostranství, jejichž celý výtěžek je odveden na charitativní a veřejně prospěšné účely, se poplatek neplatí.⁹⁴ S organizací sportovní akce se pak může pojít i poplatek ze vstupného, případně poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst.⁹⁵

Ochrana přírody

Specifické podmínky pro organizaci sportovních akcí jsou v přírodě, například v lese. Organizované nebo hromadné sportovní akce lze v lese konat na základě oznámení orgánu státní správy lesů. V oznámení, které musí být předloženo nejméně 30 dnů před dnem konání této akce, pořadatel uvede místo a termín konání této akce, předpokládaný počet účastníků, způsob zajištění a souhlas vlastníka lesa. Orgán státní správy lesů může do 15 dnů ode dne doručení oznámení stanovit doplňující podmínky.⁹⁶ Orgánem státní správy lesů je podle okolností obecní úřad obce s rozšířenou působností, kraj nebo ministerstvo.⁹⁷

V případě sportovních akcí konaných na chráněném území (národní parky, chráněné krajinné oblasti, národní přírodní památky a přírodní památky) je v zásadě třeba povolení orgánu ochrany přírody. Orgánem ochrany přírody může být obecní úřad, pověřený obecní úřad, obecní úřad s rozšířenou působností, krajský úřad, Agentura ochrany přírody a krajiny, správy národních parků, Česká inspekce životního prostředí, ministerstvo životního prostředí, újezdni úřady a Ministerstvo obrany. Takové povolení může být uděleno v případě,

⁹² § 34 zákona č. 128/200 Sb., o obcích

⁹³ § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích

⁹⁴ § 4 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích

⁹⁵ § 6 a § 10 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích

⁹⁶ § 20 zákona č. 289/1995, o lesích a o změně některých zákonů

⁹⁷ § 47 odst. 1 zákona č. 289/1995, o lesích a o změně některých zákonů

kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody anebo tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území.⁹⁸

Obecně závaznými vyhláškami obcí pak mohou být stanoveny další povinnosti, například povinnost nahlásit obci konání akce, povinnosti týkající se požární ochrany, povinnosti týkající se nočního klidu apod. Obecně je třeba si uvědomit, že sportovní akce se netýkají pouze organizace samotné, ale i řady ohlašovacích povinností a povolení, a proto je třeba před organizací konkrétní akce toto vždy řádně zjistit a následně vše připravit.

⁹⁸ § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny



7 Odpovědnost sportovců za úrazy

Se sportem mohou být spojeny i úrazy. V této kapitole bude rozebrána odpovědnost sportovce za to, když takový úraz způsobí. Jedná se o odpovědnost občanskoprávní, tedy odpovědnost za nemajetkovou újmu, kde bude primárním cílem nahradit takovou újmu a odpovědnost trestní, kde bude primárním cílem vyslovit vinu pachatele a potrestat jej. Kapitola se pak zabývá odpovědností sportovce v situaci, kdy takové zranění způsobil při sportu (například při závodech nebo tréninku), pokud by sportovec způsobil jinému úraz v jiné situaci (například při autonehodě), bude se jednat o klasickou odpovědnost osoby a skutečnost, že viník je sportovcem nebude hrát roli.

Občanskoprávní odpovědnost

Občanskoprávní odpovědnost znamená, že v případě že tato bude shledána, bude muset škůdce (ten kdo úraz způsobil) nahradit jinému škodu a nemajetkovou újmu.⁹⁹ Vznik odpovědnosti za škodu a nemajetkovou újmu je podmíněn 3 předpoklady, a sice porušení povinnosti, vznik škody nebo nemajetkové újmy a příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody nebo nemajetkové újmy.

Základem odpovědnosti sportovce za způsobený úraz je tzv. obecná prevenční povinnost podle § 2900 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku,¹⁰⁰ ten stanoví, že vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví

⁹⁹ § 2956 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

¹⁰⁰ KRÁLÍK, Michal. Bulletin Advokacie. 2015. Civilněprávní odpovědnost sportovců za sportovní úrazy (aktuální vývojová východiska a nový český občanský zákoník). [cit. 15. 4. 2022]. Dostupné na: <http://www.bulletin-advokacie.cz/civilnepravni-odpovednost-sportovcu#ftn31>

nebo na vlastnictví jiného. Při otázce, zda sportovec porušil tuto povinnost tak tedy bude nutné vycházet zejména z toho, o jaký sport se jednalo a jak obvykle činnost při které se úraz stal probíhá. Stejně tak bude důležité, zda došlo k porušení sportovních pravidel a zda toto porušení vybočovalo z běžného způsobu hry.¹⁰¹ Takovou odpovědnost pak budou spíše zakládat situace nestandardní, než ty běžné. Například golfista, který při nesprávné manipulaci udeří golfovou holí svého spoluhráče bude spíše odpovědný, než hokejista, který v zápalu boje o puk odstrčí svého protivníka. Konečné posouzení, zda se jedná o porušení této obecné prevenční povinnosti pak bude v každém jednotlivém případě na soudu.

Příčinná souvislost bude existovat v situaci, kdy nebyť protiprávního jednání škůdce, nedošlo by ke škodě. Nemusí jít o příčinu jedinou, ale postačí, když se jedná o jednu z příčin, která se na nepříznivém následku podstatně podílela.¹⁰²

Škodou se pak rozumí skutečná škoda a ušlý zisk (to co by mohl poškozený získat),¹⁰³ nemajetková újma pak zahrnuje bolestné, způsobené duševní útrapy a ztížení společenského uplatnění.¹⁰⁴ Stejně tak musí škůdce uhradit náklady spojené s péčí o zdraví. V případě smrti nebo zvláště závažného ublížení na zdraví nahradí i duševní útrapy manžela, rodiče, dítěte nebo jiné blízké osobě a náklady pohřbu.

Trestněprávní odpovědnost

Trestněprávní odpovědnost postihuje závažnější případy, kdy primárním účelem je vyslovit vinu pachatele a potrestat jej. U úrazů způsobených sportovcem tak do úvahy přichází odpovědnost za trestné činy proti životu a zdraví. V případě úmyslných trestných činů jako je například vražda, zabití, těžké ublížení na zdraví, ublížení na zdraví a ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky by musel sportovec jednat úmyslně. Úmyslně jedná ten, kdo chtěl takový čin spáchat nebo věděl,

¹⁰¹ rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 5. 2015, sp. zn. 25 Cdo 493/2015

¹⁰² rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1807/2001

¹⁰³ § 2952 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

¹⁰⁴ § 2956 a § 2958 tamtéž

že může takový čin spáchat a byl s tím srozuměn. Příkladem může být případ hokejisty, který mimo hru po předchozí verbální rozepři a vzájemném strkání fyzicky napadl, a to úderem hokejky do úst, protihráče. Za uvedené jednání byl odsouzen za přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, a to k trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců. Nejvyšší soud své rozhodnutí zdůvodnil tak, že se jednalo o cílený, z hlediska použité síly poměrně intenzivní útok (nadto nijak nesouvisející a z hráčského zápolení v rámci hokejového utkání zcela vybočující). Útok vedený vodorovně, oběma rukama drženou hokejkou do obličejové části hlavy spoluhráče nelze vysvětlit jinak, než že jde o úmyslný atak na tělesnou integritu poškozeného.¹⁰⁵ Z uvedeného rozhodnutí je patrné, že soud při rozhodování bere do úvahy, o jaký sport se jedná a zohledňuje pravidla tohoto sportu.

V případě nedbalostních trestných činů se pak může jednat zejména o trestné činy ublížení na zdraví z nedbalosti a těžké ublížení na zdraví z nedbalosti. Nedbalostně jedná ten, kdo věděl, že může takový čin spáchat, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že se tak nestane, nebo ten, kdo nevěděl, že může takový čin spáchat, ale vzhledem ke svým okolnostem a vzhledem ke svým osobním poměrům toto vědět měl a mohl.

Výše uvedené rozdělení na občanskoprávní odpovědnost a trestněprávní odpovědnost a informace k nim uvedené pak lze obecně vztáhnout i na ostatní druhy odpovědnosti související se sportem, například činnost trenérů, odpovědnost za svěřené osoby apod. Na určité situace se pak mohou vztahovat zvláštní pravidla uvedená v § 2920 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

¹⁰⁵ usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2016, č. j. 8 Tdo 418/2015



8 Antidopingové právo

Obecně lze doping definovat jako nedovolené užívání látek stimulujících zvyšování tělesné zdatnosti.¹⁰⁶ Zcela jednoznačně se jedná o jeden z největších problémů sportu. Touha zlepšit své fyzické vlastnosti ostatně provázela lidstvo od nepaměti. Se vzestupem sportu docházelo logicky i k rozvoji dopingu a svět tak musel na tento trend reagovat.¹⁰⁷

8.1 Doping v mezinárodním právu

Na mezinárodní úrovni byla Generální konferencí Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO) v roce 2005 přijata Mezinárodní úmluva proti dopingu ve sportu. Účelem této úmluvy je podpořit prevenci a boj proti dopingu ve sportu s cílem jeho odstranění.¹⁰⁸ Tato úmluva má charakter mezinárodní smlouvy, kdy s touto vyslovil souhlas Parlament České republiky a prezident České republiky ji dne 27. 3. 2007 podepsal. Tato úmluva stanovuje cíle boje proti dopingu, rámec antidopingových pravidel a zavazuje státy k tomu, aby přijaly příslušná opatření k dosažení těchto cílů. Podobu konkrétních opatření pak nechává na jednotlivých státech. V uvedené úmluvě lze nalézt odkaz na Světový antidopingový Kodex přijatý světovou antidopingovou agenturou v roce 2003, kdy tento je dodatkem zmíněné úmluvy a tato na něj často odkazuje.

¹⁰⁶ Slovník cizích slov. Doping. [cit. 5.11.2021]. Dostupné na: <https://slovník-cizich-slov.abz.cz/web.php/slovo/dopink-doping>

¹⁰⁷ FIALOVÁ, Zuzana (2010). Neslavná minulost dopingu. Český rozhlas plus. [cit. 5.11.2021]. Dostupné na: <https://plus.rozhlas.cz/neslavna-minulost-dopingu-6646431>

¹⁰⁸ čl 1. Mezinárodní úmluva proti dopingu ve sportu. [cit. 5.11.2021]. Dostupné na: <https://www.zakonyprolidi.cz/ms/2007-58>

Na úrovni Rady Evropy byla v roce 1989 přijata Evropská antidopingová úmluva¹⁰⁹, kdy obsah je obdobný jako u Mezinárodní úmluvy proti dopingu ve sportu s tím, že Světový antidopingový Kodex přijatý v roce 2003 tehdy ještě neexistoval. Česká republika je pak touto úmluvou vázána od roku 1995.

8.2 Antidopingové instituce

Antidopingové instituce lze charakterizovat jako nezávislé organizace bojující proti dopingu.

Přesná pravidla pro potírání dopingu si tyto organizace stanovují podle sebe. Na světové úrovni se jedná o Světovou antidopingovou agenturu / World Anti-Doping Agency (WADA), která byla založena v roce 1999 na konferenci v Lausanne.¹¹⁰ Pravidla Světové antidopingové agentury jsou obsažena ve Světovém antidopingovém kodexu, který byl přijat na konferenci Světové antidopingové agentury v roce 2003 a byl několikrát novelizován.¹¹¹ Nedílnou součástí Kodexu jsou i jeho jednotlivé standardy. Účelem těchto Mezinárodních standardů je harmonizace činnosti Antidopingových organizací odpovědných za specifické technické a funkční části antidopingového programu.¹¹² Jedná se o Mezinárodní standard pro testování a vyšetřování, Mezinárodní standard pro terapeutické výjimky, Mezinárodní standard pro vzdělávání a Mezinárodní standard pro nakládání s výsledky.

Na úrovni České republiky je antidopingovou organizací i Antidopingový výbor ČR, který vznikl v roce 1999. V současné době je

¹⁰⁹ Antidopingová úmluva. [cit. 5.11.2021]. Dostupné na: <https://www.zakonyprolidi.cz/ms/2005-57>

¹¹⁰ wada. Who We Are. [cit. 5. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.wada-ama.org/en/who-we-are>

¹¹¹ wada. World Anti-Doping Code. [cit. 5. 2. 2021]. Dostupné na: https://www.wada-ama.org/sites/default/files/resources/files/2021_wada_code.pdf v Českém jazyce - Antidopingový výbor ČR. Světový antidopingový kodex. [cit. 5. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/svetovy-antidopingovy-kodex>

¹¹² Antidopingový výbor ČR. Standardy. [cit. 5. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/svetovy-antidopingovy-kodex>

jeho zřizovatelem Národní sportovní agentura.¹¹³ Právní formou antidopingového výboru ČR je příspěvková organizace. Pravidla Antidopingového výboru ČR jsou upravena ve Směrnici pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice (dále jen „Směrnice“). Směrnice je vydávána po schválení Světovou antidopingovou agenturou a je platná pro sportovní organizace v České republice a jejich členy. Směrnice je prováděcím předpisem ke Světovému antidopingovému kodexu a v mnohém uvádí stejná pravidla: Vzhledem k tomu, že směrnice je přizpůsobena potřebám sportu v České republice, bude lepší vycházet přímo z ní.¹¹⁴

8.3 Antidopingové právo v České republice

Jak je uvedeno výše, tak boj proti dopingům je v České republice realizován prostřednictvím Antidopingového výboru ČR, který při své činnosti postupuje zejména na základě Směrnice. Doping je Směrnicí definován jako porušení jednoho nebo více antidopingových pravidel, uvedených v člancích 2.1 až 2.11 Směrnice.¹¹⁵ Dle směrnice se pak jedná o následující skutkové podstaty, jinými slovy o následující možné způsoby, kterými se lze dopustit dopingů.

1) Přítomnost zakázané látky nebo jejích metabolitů nebo markerů ve vzorku sportovce

Jde o typický případ dopingů, kdy sportovci jsou odpovědní za přítomnost zakázané látky, metabolitů nebo markerů bez ohledu na to, zda takovou látku vědomě požili, tedy bez ohledu na své zavinění. Sportovec je odpovědný za to, že takovou látku v těle mít nebude. Odpovědnost tohoto typu se nazývá objektivní odpovědnost. Metabolitem je jakákoli látka, která je produktem biotransformačního procesu, markerem je potom sloučenina, skupina

¹¹³ § 3d odst. 1, písm. f) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu

¹¹⁴ Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

¹¹⁵ čl. 1 tamtéž

sloučenin nebo biologická proměnná (proměnné), které indikují použití zakázané látky nebo zakázané metody. Seznam zakázaných látek a metod dopingů vydává Světová antidopingová agentura a jeho českou i anglickou verzi lze mimo jiné nalézt i na stránkách Antidopingového výboru ČR.¹¹⁶ Seznam rozděluje látky a metody, které jsou zakázány trvale (například anabolické látky), látky a metody, které jsou zakázány při soutěži (například kanabinoidy) a látky zakázané jen v některých sportech (beta-blokátory). Krom vyčtených látek jsou pak vždy zakázány farmaceutické látky, která nejsou zahrnuta v uvedeném seznamu a nejsou aktuálně schváleny pro humánní terapeutické použití jakýmkoliv vládním zdravotnickým regulačním úřadem (např. léčiva v preklinickém nebo klinickém stadiu výzkumu nebo po ukončené registraci, syntetické drogy, látky schválené pouze pro veterinární použití).¹¹⁷

Důležité je zmínit, že látky jsou buď zakázané zcela nebo je zakázáno překročení stanoveného množství látky, která je jinak dovolená. Některé látky jsou seznamem označeny za specifické a některé za nesespecifické. Toto rozdělení je důležité z hlediska případného sankcionování, jelikož specifické látky jsou povětšinou ty, které mohou být použity za jiným účelem než je zvýšení výkonu, a sportovec je tak mohl užít omylem. Z logiky věci pak vyplývá, že za přítomnost specifických látek je možné uložit nižší trest. Antidopingový výbor ČR v tomto ohledu vychází sportovcům vstřícně a zveřejňuje Seznam hromadně vyráběných léčivých přípravků obsahujících zakázané látky z hlediska dopingů, registrovaných v ČR.¹¹⁸ V tomto seznamu je vždy uveden název léku a zakázaná látka, která je v něm přítomna.

¹¹⁶ Antidopingový výbor ČR. Seznam zakázaných látek a metod dopingů [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/seznam-zakazanych-latek-a-metod-dopingu>

¹¹⁷ S.0 - Antidopingový výbor ČR. Seznam zakázaných látek a metod dopingů [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/seznam-zakazanych-latek-a-metod-dopingu>

¹¹⁸ Antidopingový výbor ČR. Zakázané léky. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/zakazane-leky>

V případě, kdy sportovec trpí některým z onemocnění, která vyžadují léčbu pomocí zakázané látky nebo zakázané metody, může požádat odbornou Komisi pro terapeutické výjimky o povolení užívat takovou látku

2) Použití nebo pokus o použití zakázané látky nebo zakázané metody sportovcem

V této skutkové podstatě se jedná o velice podobný případ jako ten uvedený pod bodem 1., avšak důležité je rozlišovat slovo přítomnost a slova použití nebo pokus o použití. Zatímco přítomnost je skutečnost, že látka je nalezena v těle sportovce, použití je užití, aplikace, požití, injekce, nebo konzumace jakýmkoli způsobem. Zakázaná látka tedy nemusí být nalezena v těle sportovce, ale musí zde být důkaz o tom, že ji sportovec použil či se o tom pokusil bez ohledu na to, zda se to podařilo. Krom zakázaných látek se tato skutková podstata vztahuje i na zakázané metody, jako je třeba genový nebo buněčný doping.¹¹⁹

3) Vyhýbání se, odmítnutí nebo nedostavení se k odběru vzorku ze strany sportovce

Tato skutková podstata postihuje případy, kdy k dopingové kontrole vůbec nedojde. Vzorkem je jakýkoliv biologický materiál, který je sportovci odebrán za účelem dopingové kontroly. Sportovcem, který má povinnost podrobit se dopingové kontrole je sportovec, který soutěží na mezinárodní úrovni nebo na národní úrovni, tak jak je to definováno příslušnými antidopingovými organizacemi.

4) Porušení povinnosti informovat o místě pobytu

Určitá skupina sportovců nejvyšší úrovně je zařazena do registru pro testování. V České republice jsou Antidopingovým výborem zřízeny 2 úrovně registrů, a to Národní registr pro testování a Registr pro testování. Sportovci jsou do těchto registrů řazeni podle kritérií

¹¹⁹ Antidopingový výbor ČR. Seznam zakázaných látek a metod dopingů [cit. 15. 2. 2021]. str. 13. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/seznam-zakazanych-latek-a-metod-dopingu>

stanovených Antidopingovým výborem ČR s ohledem na požadavky Světové antidopingové agentury. Sportovci v Národním registru pro testování mají povinnost zadávat svá místa pobytu po dobu 7 dní, a to včetně hodinových intervalů. Sportovci v Registru pro testování musí zadávat svá místa pobytu po dobu 5 dní (pondělí až pátek), a to včetně hodinových intervalů.¹²⁰ Zadávání míst pobytu je určeno k tomu, aby sportovec mohl být zastižen mimo soutěž k antidopingové kontrole. Výše uvedenou skutkovou podstatu tak sportovec naplní v případě, že buď není na nahlášeném místě zastižen, nebo neposkytne informace o tom, kde bude k zastižení, případně i jakákoliv kombinace těchto variant, a to ve 3 případech během 12 měsíčního období.¹²¹

5) Podvádění nebo pokus o podvádění v průběhu kterékoli části dopingové kontroly ze strany sportovce či jiné osoby

Podváděním se rozumí úmyslné jednání, mařící proces Dopingové kontroly, které by ale jinak nebylo zařazeno mezi zakázané metody. Podvádění mimo jiné zahrnuje nabídnutí či přijetí úplatku za účelem nějakého jednání či opomenutí, zabránění odběru vzorku, ovlivňování nebo znemožnění analýzy vzorku, falšování dokumentů odevzdaných antidopingové organizaci nebo komisi pro terapeutické výjimky nebo porotě. Dále podvádění zahrnuje získání falešného svědectví svědků, spáchání jiného podvodného činu vůči antidopingové organizaci nebo porotě za účelem ovlivnění nakládání s výsledky nebo uložení důsledků a jakýkoli jiný podobný zásah nebo pokus o zásah do jakéhokoli aspektu dopingové kontroly.¹²²

¹²⁰ Antidopingový výbor ČR. Registry sportovců pro testování. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/registry>

¹²¹ čl. 2. 4. Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

¹²² Příloha 1 - definice. Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

6) Držení zakázané látky nebo zakázané metody sportovcem či doprovodným personálem sportovce

Pro naplnění této skutkové podstaty postačí, že u sportovce je zakázaná látka nebo zakázaná metoda nalezena. Naplněním skutkové podstaty není, pokud je toto držení v souvislosti s terapeutickou výjimkou (látka, kterou sportovec potřebuje ke své léčbě) nebo pokud sportovec toto držení dostatečně zdůvodní (například léky pro některého příbuzného apod.). Krom sportovce takové látky nebo metody nesmí držet ani doprovodný personál sportovce, což je každý trenér, instruktor, manažer, agent, člen realizačního týmu, funkcionář, lékařský a ostatní zdravotnický personál, rodič nebo jakákoliv další osoba, která pomáhá, léčí, nebo jinak pracuje se sportovcem, který se účastní sportovní soutěže nebo se na ni připravuje.¹²³

7) Obchodování nebo pokus o obchodování s jakoukoli zakázanou látkou nebo zakázanou metodou sportovcem nebo jinou osobou

Obchodování je prodej, darování, přeprava, posílání, doručování nebo distribuce (nebo držení za takovým účelem) zakázané látky nebo zakázané metody (fyzicky, elektronicky nebo jinak) sportovcem, doprovodným personálem sportovce nebo jinou osobou podléhající pravomoci antidopingové organizace určených jakékoliv třetí straně. Uvedená skutková podstata tak postihuje dispozice se zakázanými látkami.¹²⁴

¹²³ Příloha 1 - definice. Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

¹²⁴ Příloha 1 - definice. Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

8) Podání nebo pokus o podání jakékoli zakázané látky nebo zakázané metody sportovci při soutěži, jakýmkoli sportovcem či jinou osobou, nebo podání nebo pokus o podání jakékoli zakázané látky nebo zakázané metody, které jsou zakázány mimo soutěž, sportovci v období mimo soutěž

Podáním se rozumí poskytování či dodávání zakázané látky či zakázané metody nebo dohlížení při jejich použití nebo pokusu o použití další osobou, napomáhání k takovému jednání či podílení se na něm jiným způsobem. Tato skutková podstata tedy bude postihovat někoho, kdo látku sám neužívá (v opačném případě by byl postižen za skutkové podstaty uvedené pod bodem 1. nebo 2.), avšak někomu takové užívání umožní.

9) Spoluúčast nebo pokus o spoluúčast sportovcem nebo jinou osobou

U spoluúčasti se jedná o asistování, podněcování, napomáhání, navádění, konspiraci, zakrývání skutečnosti nebo jinou úmyslnou spoluúčast týkající se porušení antidopingového pravidla či pokusu o porušení antidopingového pravidla.

10) Zakázané spolčování Sportovcem nebo jinou Osobou

U této skutkové podstaty je postihováno spolčování sportovce případně jiné osoby v profesní nebo sportovní záležitosti s doprovodným personálem sportovce, který je v době zákazu činnosti, a to včetně osob, které nepodléhají pravomoci antidopingových organizací (například osoby, které nejsou členy žádné sportovní federace ani jiného spolku) a které byly odsouzeny nebo potrestány v jiném řízení pro takové jednání, které by znamenalo porušení antidopingových pravidel).¹²⁵

¹²⁵ čl. 2. 10. Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

11) Jednání Sportovce nebo jiné Osoby s cílem odradit od nahlášení nebo se mstít za nahlášení orgánům

Zde se jedná o jakýkoliv čin, jehož cílem je ohrožovat nebo zastrašovat jinou osobu a tím ji odradit, aby v dobré víře oznámila informace související s možným porušením antidopingového pravidla nebo s možným nedodržením kodexu WADA, antidopingové organizaci, orgánu činnému v trestním řízení, rozhodujícímu nebo disciplinárnímu orgánu, vyšetřovacímu orgánu nebo osobě provádějící vyšetřování pro WADA nebo antidopingovou organizaci. Stejně tak je postihována pomsta (například jednání, které ohrožuje fyzický či psychický stav nahlašujících osob, jejich rodin či společníků) takové osobě.¹²⁶

8.4 Proces dokazování dopingu

Důkazní břemeno (povinnost dokazovat, že došlo k porušení antidopingového pravidla) nese Antidopingový výbor ČR. Antidopingový výbor musí takové porušení dokazovat s vyšší mírou než je pouhé uvážení pravděpodobnosti, ale nižší než je důkaz nade vší pochybnost. V některých případech nese důkazní břemeno sportovec (například dokázat, že zakázané spolčování nemělo sportovní ani profesní charakter), pak je míra dokazování mírou pravděpodobnosti. Jinými slovy, pokud dokazuje Antidopingový výbor ČR porušení antidopingových pravidel, pak je požadavek na jistotu takového zjištění vyšší než, když sportovec prokazuje, že k porušení nedošlo, či že se na něj vztahovala nějaká z výjimek.

Samotné testování je pak poměrně rozsáhlý a podrobně upravený proces, který je nutné provádět podle Mezinárodního standardu pro testování a vyšetřování.¹²⁷

¹²⁶ čl. 2. 11. Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingu ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

¹²⁷ Antidopingový výbor ČR. Mezinárodní standard pro testování a vyšetřování [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/sites/default/files/WADA/ISTI%202021.pdf>

8.5 Disciplinární řízení ve věcech porušení antidopingových pravidel

Disciplinární řízení ve věcech porušení antidopingových pravidel je vedeno na úrovni disciplinárních orgánů jednotlivých federací, například u Českého veslařského svazu se jedná o disciplinární komisi. Pokud příslušný svaz nemá zřízen disciplinární orgán nebo sportovec nespadá do pravomoci žádného svazu, rozhoduje v prvním stupni Arbitrážní komise Národní sportovní agentury.¹²⁸ Takové řízení pak musí být v souladu se Světovým antidopingovým kodexem a Mezinárodním standardem pro nakládání s výsledky. Celé disciplinární řízení pak musí mimo jiné respektovat právo na včasné řízení a včasné zahájení řízení, právo na spravedlivý a nestranný rozhodovací orgán, právo být informován správným a včasným způsobem o obvinění z porušení antidopingového pravidla, právo vyjádřit se k obvinění z porušení antidopingového pravidla a jeho důsledkům, právo účastníků na předložení důkazů, včetně práva na předvolání a výslech svědků, právo na tlumočnicka při jednání, právo na včasné, písemné a zdůvodněné rozhodnutí včetně zdůvodnění délky doby zákazu činnosti a právo být zastoupen právním zástupcem na vlastní náklady. Řízení by mělo být vedeno bez vlivu Antidopingového výboru ČR či jakékoliv třetí strany.¹²⁹

Pokud sportovec není spokojen s rozhodnutím disciplinární komise příslušného svazu, může se odvolat k Arbitrážní komisi Národní sportovní agentury, jejíž rozhodnutí je konečné. Pokud se jedná o mezinárodní akci nebo sportovce mezinárodní úrovně (definováno

¹²⁸ čl. 8.1.1. Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

¹²⁹ čl. 8.1.2.1. Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

každou mezinárodní federací), pak se lze odvolat k Rozhodčímu soudu pro sport (CAS).¹³⁰

8.6 Sankce

Sankcí za porušení antidopingových pravidel je pak napomenutí či zákaz činnosti, případně finanční sankce a samozřejmě anulování výsledků dosažených v soutěži.¹³¹ Během zákazu činnosti se sportovec nesmí účastnit soutěží, ale i jiných sportovních aktivit na profesionální nebo národní úrovni. Zajímavostí je, že v případě týmových sportů, pokud více než 2 členové týmu poruší antidopingová pravidla, je udělena přiměřená sankce celému týmu (ztráta bodu, diskvalifikace apod.)¹³²

Pokud Antidopingový výbor ČR zjistí, že některá ze sportovních federací nedodrží, neprosazuje nebo nevynucuje antidopingová pravidla, může být různými způsoby sankcionována i tato organizace (konec finanční podpory, pokuta apod.).¹³³

¹³⁰ Přehledně lze řízení nalézt zde: https://www.antidoping.cz/sites/default/files/Vzdelavani/Antidopingacek%201_21.pdf

¹³¹ čl. 9 a 10 Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

¹³² čl. 11.2. Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>

¹³³ čl. 12 Antidopingový výbor ČR. Směrnice pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v České republice. [cit. 15. 2. 2021]. Dostupné na: <https://www.antidoping.cz/cs/smernice-pro-kontrolu-a-postih-dopingu-ve-sportu-v-ceske-republice>



9 Závěr

Stejně jako sport samotný se i právo ve sportu neustále vyvíjí. Se vznikem nových sportů vznikají i nové problematiky na které je třeba reagovat buď aplikací příslušných právních norem, nebo tvorbou norem nových. Je otázkou, zda je správné, že sportovní právo není kodifikováno a zda by vůbec byla taková kodifikace možná. Dle názoru autora však lze alespoň očekávat, že právu ve sportu bude v budoucnu věnováno více a více pozornosti, úměrně tomu jak bude věnováno více a více pozornosti sportu samotnému, což se může pozitivně odrazit ve zdraví a náladě celé společnosti.



10 Seznam literatury

- GERLOCH, Aleš, 2017. *Teorie práva*. 7. aktualizované vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk. ISBN 978-80-7380-652-1
- MAISNER, Martin, DOUBRAVA, Petr, JANÁK, Jiří, VLACHOVÁ, Barbora, DOM-BROVSKÁ, Michaela, 2019. *Základy sportovního práva*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck. ISBN 978-80-7400-744-6

NÁZEV	Právo ve sportu
Autor	JUDr. Vojtěch Novotný
Vydavatel	Technická univerzita v Liberci, Studentská 1402/2, Liberec
Schváleno	Rektorátem TUL dne 31. 7. 2023, čj. RE 41/23
Vyšlo	v září 2023
Vydání	1
ISBN	978-80-7494-670-7
Č. publikace	55-041-23

Tato publikace neprošla redakční ani jazykovou úpravou.

